

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXVI П'ЯТНИЦЯ, 3 КВІТНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 14 VOL. CXVI FRIDAY, APRIL 3, 2009 No. 14

„Великдень єднає усіх нас“

Великодній привіт блаженнішого Любомира, Верховного Архиєпископа Києво-Галицького Української Греко-Католицької Церкви, Високопреосвященним та Преосвященним Владикам, всесвітлішим та високопреподобним священнослужителям, преподобним ченцям та черницям, дорогим у Христі сестрам і братам – мирянам УГКЦ та всім людям доброї волі.

Квітна неділя – це день, коли ми згадуємо подію урочистого в'їзду Христа-Царя до міста Єрусалиму. За давнім церковним і народним звичаєм цього дня ми вітаємо один одного, легенько вдаряючи освяченою вербовою галузкою по рамені й кажучи: „Віднині за тиждень – Великдень". Бажаю і я привітати кожного з вас, хоч би де ви були: чи в Україні, чи на поселеннях, де є інші наші єпархії та екзархати, чи в тих чужих країнах, де немає структур нашої Церкви; хочу привітати сьогодні усіх, хто усвідомлює своє духовне та народне походження і свою належність до Української Католицької Церкви. Нинішнє традиційне вітання – це

(Закінчення на стор. 10)

Автор листівки В. Доброліж.

„Ми всі – на дорозі з Єрусалиму до Емаусу“

Великоднє Пастирське послання українських католицьких єрархів у США до священиків, єромонахів та братів, сестер монахинь, семінаристів та дорогих вірних.

Христос Воскрес!

„Аж ось того самого дня двоє з них ішли в село, на ім'я Емаус, стадій сто шістдесят від Єрусалиму" (Лука, 24: 13)

Для кожного з нас, без сумніву, незавершений момент Великоднього ранку, це коли вперше чуємо тріюмфальний Великодній тропар, що лунає на початку Воскресної утрені – „Христос Воскрес із мертвих! Смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував!". Коли повторюємо ці радісні слова – які будемо часто повторювати на самий Великдень та під час наступних сорока днів – всі наші земні турботи якось відступають, все, що нас турбує, відходить на задній плян, стає менш важливим, менш обтяжливим. А важкий тягар – тягар гріха та вічної смерти – відступає від

(Закінчення на стор. 12)

Святкування ювілею Карпатської України на Закарпатті

Микола Мушинка

УЖГОРОД, Закарпатська область. – Відзначення 70-ої річниці проголошення незалежности Карпатської України розпочалося 5 березня в Пряшівському університеті міжнародною науковою конференцією „70-річчя Карпатської України", на якій п'ять науковців з Пряшева та п'ять з Ужгорода виголосили 11 доповідей. Всі вони будуть опубліковані у збірникові матеріялів конференції – українською та словацькою мовами. Складовою частиною конференції була виставка документів про Карпатську Україну з Закарпатського обласного архіву в Ужгороді та Берегові.

Увечері того ж дня на Малій сцені Театру ім. Заборського відбувся урочистий концерт Закарпатського народного хору з Ужгороду, присвячений 70-літтю Карпатської України.

В Закарпатській області України урочистості, пов'язані з 70-річчям Карпатської України, розпочалися 9 березня прес-конференцією та прем'єрою кінофільму „Гіркота солодкої землі" (за сценарієм Дмитра Кешелі). 11 березня в Краєзнавчому музеї було відкрито оновлену експозицію кімнати-музею Августина Волошина.

А 12 березня в Ужгороді відбулася міжнародна наукова конференція „Карпатська Україна в контексті українського державотворення". На ній науковці з різних міст України, Росії, Угорщини, Словаччини та Румунії виголосили рекордне число доповідей – 175. Зних – три на пленарному засіданні, решта – в 10 секціях.

Президент України Віктор Ющенко з дружиною Катериною на церемонії покладання вінка до новозбудованого пам'ятника героям Карпатської України на Красному полі. Фото: прес-служба Президента України

Біля пам'ятника героям Карпатської України на Замковій горі в Хусті. В центрі – міський голова Хуста Михайло Джанда, вліво від нього – проф. Микола Мушинка. Фото: Магда Мушинка

На заключному пленарному засіданні керівники всіх десяти секцій звітували про їх хід. Тут же було прийнято резолюцію конференції з двома десятками пунктів. Організатори побіцяли видати матеріяли конференції у двох томах. Це буде вагомий внесок в дослідження однієї з найсвітліших сторінок історії України.

Основні урочистості, пов'язані з ювілеєм Карпатської України, відбувалися в її колишній столиці – Хусті. Вони розпочалися 12 березня урочистими зборами та святковим концертом в районному будинку культури.

14 березня на Замковій горі було урочисто піднято Державний прапор України, а в Школі мистецтв міста Хусту відкрито фестиваль-конкурс стрілецької пісні „Красне поле", в якому взяли участь індивідуальні співаки та музично-співацькі групи з вісьмох областей України.

В середній школі ім. Августина Волошина, в приміщенні якої 15 березня 1939 року відбувся історичний Сойм Карпатської України, було відкрито погруддя Президента Карпатської України о. д-ра А. Волошина.

В Хустському греко-католицькому

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко пропонує Раді оновлену Конституцію

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 31 березня закликав запровадити мораторій на політичне протистояння в Україні принаймні до осені і об'єднатися задля протистояння ґльобальній кризі. У щорічному посланні у Верховній Раді про внутрішнє і зовнішнє становище В. Ющенко наголосив, що ситуація в країні не катастрофічна, але реалізація єдиного антикризового пляну потребує загальнонаціональної єдности. Президент запропонував низку економічних заходів, які допоможуть мінімізувати наслідки кризи. Насамперед він закликав негайно і кардинально переглянути бюджет, зберігаючи при цьому соціяльно захищені статті. Також В. Ющенко наполягає на реформі пенсійної системи і скасуванні усіх спеціяльних пенсій, а також скасуванні мораторію на продаж землі. Президент висловив переконання, що здійснення антикризових заходів допоможе Україні відновити докризові темпи зростання економіки на рівні 6-7 відс. на рік. В. Ющенко також оприлюднив низку пропозицій щодо політичної та адміністративної реформи, зокрема створення двопалатного парляменту та посилення системи місцевого самоврядування. Президент заявив, що передає проєкт змін до Конституції Верховній Раді і закликає парлямент якомога швидше розглянути його. Однак, опозиційна Партія Реґіонів висловила сумнів у тому, що пропозиції Президента, названі „деклярактивними", будуть підтримані. Партія заявила, що плянує на 3 квітня масові акції протесту у Києві з бльокуванням парляменту, Кабінету міністрів та Секретаріяту Президента. *(Бі-Бі-Сі)*

МЗС України зменшує витрати своїм дипломатам

КИЇВ. — Фінансова криза торкнулася представництв України за кордоном. Дипломати повідомляють, що Міністерство закордонних справ країни 30 березня вирішило максимально зменшити витрати на посольства та консульства в інших державах. Уряд плянує в першу чергу обмежити асиґнування на відрядження, зв'язок, оренду приміщень та житло для співробітників. Вдатися до цього змусила відсутність коштів у бюджеті. У Верховній Раді взагалі не виключають, що через обмеженість фінансування Україні доведеться відмовитися від представництва в деяких країнах. У парляментському комітеті з закордонних справ кажуть, що можуть закритися близько десяти посольств. Йдеться про дипломатичні представництва в країнах Африки, Латинської Америки, а також у деяких европейських країнах. *(„Голос Америки")*

Протест прихильників Партії Реґіонів був малочисельним

КИЇВ. — Опозиційна Партія Реґіонів в кількох містах провела малочисельні акції протесту проти уряду Юлії Тимошенко. У Києві у вічу взяли участь кілька тисяч осіб – набагато менше, ніж сподівалися організатори. Учасники протесту під гаслами „Скажи кризі – стоп!" на Майдані Незалежности вимагали відставки уряду. Провідник Партії Реґіонів Віктор Янукович звинуватив владу у безвідповідальності і нездатності боротися з кризою. Промовляючи до учасників віча, В. Янукович закликав до відставки Президента і Прем'єра. Протест відбувся через 100 днів після того, як у грудні Бльок Юлії Тимошенко, „Наша Україна-Народна самооборона" і Бльок Володимира Литвина створили парляментську коаліцію. *(Бі-Бі-Сі)*

А. Яценюк хоче зробити українську мову популярною

КИЇВ. — Народний депутат України, провідник „Фронту змін" Арсеній Яценюк 28 березня висловився проти внесення змін до Конституції в мовному питанні. А. Яценюк підкреслив, що „в мовному питанні ніхто нікого не буде примушувати розмовляти українською мовою, але я зроблю все для того, щоб українська мова була популярна, конкурентна, щоб наші діти мали мультфільми, книжки, навчання українською мовою". Він додав, що „людина сама вибере, і ми тоді - через п'ять років – подивимось, чи стоїть це питання в Україні, чи не стоїть". *(УНІАН)*

Україна візьме участь у конференції з проблем Афганістану

КИЇВ. — Керівництво Міністерства закордонних справ (МЗС) України візьме участь у міжнародній конференції „Всеосяжна стратегія в реґіональному контексті", яка почалася 31 березня в Гаазі. Україну представлятиме тимчасовий виконувач обов'язків міністра закордонних справ Володимир Хандогій, повідомив речник МЗС Василь Кирилич. На цьому форумі буде проаналізована ситуація з безпекою в Афганістані, а також можливість надання необхідної допомоги цій країні з боку міжнародного співтовариства. „Виходячи з проведення в 2009 році виборів президента Афганістану, а в 2010 – парляменту країни, окрему увагу приділятимуть стратегії розвитку майбутнього країни", – повідомив В. Кирилич. Запрошення України на цю конференцію свідчить про визнання міжнародним співтовариством внеску держави в стабілізацію ситуації в Афганістані. Головуватиме на міжнародній конференції з проблем Афганістану Генеральний секретар ООН Бан Кі–Мун. У праці форуму візьмуть участь представники НАТО і Пакистану. Запрошення отримали також представники Ірану та країн, чиї військовослужбовці входять до складу коаліційних сил в Афганістані. Будуть представлені також міжнародні донорські організації. *(Радіо „Свобода")*

Вдова Чорновола виступила проти ексгумації його тіла

КИЇВ. — Вдова колишнього провідника Руху В'ячеслава Чорновола Атена Пашко проти проведення ексгумації його тіла. Про це вона заявила 30 березня. „Вперше я почула розмови про можливу ексгумацію тіла В'ячеслава Максимовича на річницю смерти. На кладовищі хтось підняв цю тему. Ніхто з слідчих не звертався до мене за дозволом. Одне можу сказати — я не прихильниця таких страшних рішень і не знаю, чия це ідея. Минуло вже десять років, що це дасть? ", - заявила А. Пашко. Народний депутат Ярослав Кендзьор, заявив у січні, що В. Чорновіл і його водій Євген Павлов після зіткнення з вантажівкою були живі, але їх добив кастетом невідомий чоловік. Дізнавшись про рішення А. Пашко, він вважає, що слідство має скористатися вислідами перших судмедекспертиз. 27 березня генпрокурор Олександер Медведько заявив, що Генеральна прокуратура має намір до 6 квітня розглянути необхідність проведення ексгумації тіла колишнього провідника Народного Руху України В. Чорновола. *(„Кореспондент")*

Тернопільська обласна рада обрала голову

ТЕРНОПІЛЬ. — Головою Тернопільської обласної ради обрано 38-річного представника Всеукраїнського об'єднання (ВО) „Свобода" Олексія Кайду. За його кандидатуру проголосували 90 депутатів, два – проти. Загалом участь у голосуванні взяли 92 депутати з 106 зареєстрованих. Не голосували представники Партії Реґіонів, а представники Бльок Юлії Тимошенко взагалі не брали участи в сесії. Всього було запропоновано дві кандидатури. Окрім О. Кайди, якого висунула ВО „Сво бода", голова обласної організації Партії Реґіонів, депутат обласної ради Орест Муц запропонував кандидатуру Героя України, фармера, представника „Єдиного центру" Олега Криховачука. При цьому він висловив переконання, що голову обласної ради потрібно обирати з представників Тернопілля, а не представників іншої області. „Ми вже маємо голову обласної державної адміністрації з Закарпаття, тепер нам пропонують уродженця Запорізької області. Можливо, він порядна, заслужена людина і буде найкращим головою, але потрібно зважати, що і в нашій області є гідні кандидатури. Не подаю кандидатуру від Партії Реґіонів, оскільки ми в опозиції, але як уродженець Тернопільщини пропоную кандидатуру Олега Криховачука. Однак сам О. Криховачук негайно взяв самовідвід. О.Кайда народився 27 лютого 1971 року в Бердянську Запорізької області. У 1989 році вступив на радіотехнічний факультет Львівського Політехнічного університету. Після завершення навчання залишився у Львові, з 1995 року працював спеціялістом з питань житлово- комунального господарства Винниківської міської ради, згодом, з 1999 року – помічником народного депутата Олега Тягнибока, з 2002 року – помічником голови Львівської обласної ради. У 2007 та 2008 роках експертною радою з числа львівських журналістів та політологів визнавався найкращим депутатом Львівської обласної ради. Член ВО „Свобода" з 1993 року, був членом Націонал-соціялістичної партії України. *(УНІАН)*

В. Ющенко запровадив нову відзнаку

КИЇВ. —Президент Віктор Ющенко запровадив нову відзнаку Президента України – „Хрест Івана Мазепи". Згідно з документом, відзнака встановлюється відповідно до закону „Про державні нагороди України". В. Ющенко також доручив Кабінетові міністрів здійснити фінансове і матеріяльне забезпечення виготовлення знаків „Хрест Івана Мазепи", посвідчень та футлярів. *(„Українська правда")*

Порушено кримінальну справу

КИЇВ. – Прокуратура столиці перевірила повідомлення засобів масової інформації („Свобода", ч. 12) про знищення зелених насаджень в парку ім. Василя Стуса на проспекті Перемоги.

У ході перевірки встановлено, що зазначена земельна ділянка була відведена товариству з обмеженою відповідальністю рішенням Київської ради для будівництва торговельно-розважального комплексу. Комунальне підприємство з утримання зелених насаджень погодилося на зрубування лише 26 дерев.

Однак, 10 березня на відведеній земельній ділянці було зрубано 98 дерев різних видів.

Таким чином, у діях службових осіб виявлено ознаки зловживання службовим становищем всупереч інтересам служби, що заподіяло істотну шкоду державним та громадським інтересам, а також внесення до офіційних документів завідомо неправдивих відомостей.

За результатами перевірки 13 березня прокуратура Святошинського району Києва порушила кримінальну справу за ознаками складу злочинів, передбачених Кримінальним кодексом України (санкція статтей передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк до трьох років з подальшим позбавленням права обіймати певні посади строком до трьох років).

З метою попередження подібних випадків завдання збитків довкіллю, прокуратура Києва звернулась до Міністерства охорони навколишнього природного середовища України з пропозицією перевірити дотримання вимог закону при видаванні протягом 2008-2009 років дозволів на видалення в столиці зелених насаджень та звернути особливу увагу на ділянки, на яких дерева ще не зрубані.

Прес-служба прокуратури Києва

НАШ КОМЕНТАР

Москва гнівається...

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Цими днями виникло чергове українсько-російське непорозуміння. Маленьке, але досить характерне. І знову на ґрунті газу. І знову, вже вкотре, виявилося – що корисне для України, те є більмом в російському оці.

23 березня Брюсель став свідком подвійного українського свята: перше засідання Міжнародної інвестиційної конференції з приводу технічного оновлення української газотранспортної системи (ГТС) завершилося надзвичайно перспективним меморандумом, втілення якого дозволить докорінно реформувати торгівлю газом і його транзит.

Документ підписали керівники Европейського Банку реконструкції і розвитку, Світового банку, Европейського інвестиційного банку, комісар Европейського союзу з питань зовнішніх взаємин і політики сусідства Беніта Фереро-Вальдбер та комісар ЕС з енерґетичних питань Андрес Пібалґс. А з українського боку – Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко. Неформальну столицю ЕС наче підмінили – Брюсель був одностайно проукраїнським навіть у своїй згоді надати Україні кредит, котрий становитиме половину від потрібної для модернізації ГТС суми – 2.5 млрд. дол.

Другий святковий момент: під час підписання меморандуму був присутній і Президент України, й европейці мали змогу побачити взаємоповагу і цілковите взаєморозуміння між Віктором Ющенком та Ю. Тимошенко.

Тим часом проукраїнський зміст загаданої конференції в такій мірі не сподобався російській делеґації, що 24 березня вона залишила залю засідань ще до схвалення підсумкових резолюцій. Чому? А тому, що найважливішої з ґарантованих меморандумом речей російська сторона аж ніяк не чекала: Київ зобов'язується ще в цьому році прийняти внутрішньоукраїнську програму реформування газової галузі, а також Українсько-европейську програму на 2010-2012 роки, котра передбачає максимальну відкритість газового ринку. Іншими словами, це означає припинення – на користь европейських споживачів – російської монополії у сфері газу, а водночас, що ще важливіше, Україна вивільняється з-під постійного політично-економічного тиску з боку Росії.

Ну ніяк не може Росія звикнути до державної самостійности України, її політичної і економічної незалежности. 25 березня, тобто наступного дня після демаршу росіян у Брюселі, Президент Дмитро Медведєв офіційно заявив, що схвалення українсько-европейського меморандуму змушує його скасувати запляновані на квітень переговори між прем'єрами Володимиром Путіном та Ю. Тимошенко. А російський „Ґазпром", ця імперія в імперії, взагалі втратив здатність до логічного мислення: не вникаючи в конкретні деталі брюсельського документу, ґазпромівці у гарячковонервових інтерв'ю для різних европейських газет вигадали абсолютну нісенітницю – нібито для проекту модернізації ГТС потрібні кредити сумою не 4.6, а 30 млрд. дол.

„Те, що відбулося в Брюселі, ми розглядаємо як недружній крок стосовно Росії як з боку Европейського союзу, так і з боку України", – сказав на зустрічі з московськими журналістами представник Міністерства закордонних справ Росії Андрій Нестеренко.

Ще відвертіше виказав суть російських претензій керівник департаменту транспортування російського газу Олег Аксютін: мовляв, „Ґазпром" має право дозволяти чи не дозволяти будь-які роботи на українській експортній ГТС.

Гнівні московські реакції на брюсельський меморандум спонукують згадати рядки Тараса Шевченка з вірша „Суботів": „Кажуть, бачиш, що „все-то те Таки й було наше, А що ми тільки наймали Татарам на пашу".

Але ж, брати-росіяни, надворі – XXI ст., час погамувати імперську захланність. Україна – не проти вас, вона – за себе. І коли за себе виявляє належну твердість, то це й для вас врешті вийде на користь. Тому наші читачі з вдоволенням сприймуть чітку і чесну відповідь української сторони на післябрюсельську заяву російського прем'єр-міністра В. Путіна, котрий заспівав своєї на тему – як би було добре створити міжнародний газовий консорціюм і щоб він взяв в оренду українську ГТС.

„Ми розуміємо, що Росія має своє бачення щодо української ГТС, але для України, з точки зору національних інтересів, прийнятніші і вигідніші пропозиції від країн Европейського союзу. Вони краще узгоджуються з нашим національним законодавством та відповідають стратегічним інтересам і цілям України", – сказав в інтерв'ю для „5-го каналу" українського телебачення уповноважений Президента України з міжнародних питань енерґетичної безпеки Богдан Соколовський.

Це – нормальна, зріла, цивілізована позиція.

Святкування...

(Закінчення зі стор. 1)

Свято-Вознесенському соборі відбувся Молебень за жертви угорської окупації Карпатської України, в якому взяли участь Президент України Віктор Ющенко з дружиною, члени Уряду, депутати Верховної Ради та представники місцевої влади, громадських організацій і духівництва.

З церкви глава держави зі своїм супроводом поїхав до школи ім. А. Волошина, де вручив державні нагороди з нагоди 70-річчя Карпатської України колишнім січовикам, науковцям, громадським та культурним діячам. Тут же він вручив пашпорт громадянина України Апостольському адміністраторові Мукачівської греко-католицької єпархії Міланові Шашикові, громадянинові Словаччини.

Свою подорож на Закарпаття Президент В. Ющенко закінчив на Красному полі під Хустом, де в березні 1939 року відбулися криваві бої за Карпатську Україну. Там на нього понад дві години чекало більш ніж 15 тис. людей з цілого Закарпаття та інших областей України.

Поклавши вінок до новозбудованого пам'ятника героям Карпатської України, Президент виголосив промову, в якій, між іншим, сказав: „Тут, на Красному полі, ми вшановуємо увесь державний провід, який проголосив Карпатську Україну. Вшановуємо Президента, о. Августина Волошина. Згадуємо імена Юліяна Ревая, Дмитра Климпуша, Степана Клочурака, Михайла Колодзінського. Складаємо слова найвищої поваги українському духовенству та інтеліґенції. Схиляємо чоло перед карпатськими військовими й січовиками... На цій землі боровся наш народ за єдину національну державу – від Карпат до Чорного моря".

Вранці 15 березня в усіх храмах міста Хуста відбулися урочисті Богослужіння за місто і борців за незалежність України. На одному з будинків на вул. Карпатської Січі (напроти будинку Хустської районної держадміністрації) було відкрито меморіяльні таблиці Олегові Ольжичеві та Романові Шухевичеві. На вічу, влаштованому з цієї нагоди, виступив міський голова Хусту Михайло Джанда, високі представники области, міста та району, а теж гості, між ними – син Р. Шухевича Юрій та автор цих рядків.

Після віча кілька сотень його учасників вирушило на Замкову гору, де було відкрито пам'ятник воїнам „Карпатської Січі". І тут продовжувалися промови. Микола Мушинка у своїй промові розповів про молодого американського кінооператора Петра Лисюка, який на цьому місці загинув, знімаючи сутичку між січовиками і чехословацькими воїнами на очах свого батька Калениика Лисюка.

Під вечір на центральній площі Хуста – Майдані Незалежности відбувся гала-концерт переможців фестивалю-конкурсу стрілецької пісні. Урочистості в Хусті, пов'язані з 70-ою річницею проголошення незалежности Карпатської України, закінчилися концертом за участю групи „Лама" та святковим феєрверком.

Біля пам'ятника о. Августинові Волошинові в школі ім. А. Волошина, в якій відбувся Сойм Карпатської України 1939 року. Фото Ярослав Чикут.

Учасники міжнародної наукової конференції „Карпатська Україна в контексті українського державотворення" в Ужгороді.

АМЕРИКА І СВІТ

Перше європейське турне В. Обами

ВАШІНҐТОН. — Барак Обама з дружиною Мішель 31 березня прилетіли до Лондону. В рамках своєї першої поїздки до Европи на посаді Президента США Б. Обама візьме участь у зустрічі країн Великої двадцятки та матиме розмову з Президентом Росії Дмитром Медведєвим. Завдання зустрічі, в якій візьмуть участь країни з найпотужнішими у світі економіками, — опрацювати спільний плян виходу з ґльобальної фінансової кризи. Франція та деякі інші европейські країни закликають до посиленого реґулювання фінансових установ та процесів, тоді як США та Великобританія вважають, що кризу можна подолати шляхом збільшення витрат. Секретар Департаменту фінансів США Тимоті Ґайтнер сказав, що розбіжності між двома таборами насправді незначні. До країн Великої двадцятки, крім уже згаданих, також входять Арґентина, Австралія, Бразилія, Канада, Китай, Німеччина, Індія, Індонезія, Італія, Японія, Мехіко, Росія, Південно-Африканська Республіка, Савдійська Арабія, Південна Корея та, окремо, Евросоюз. Як підкреслив Роберт Ґібс, прес-секретар Білого Дому, Б. Обама поїхав за океан як провідник, який вміє дослухатися до думок інших провідників і пропонувати власні поради. У Лондоні, де Президент США перебував три дні, він мав двосторонні зустрічі з британським Прем'єр-міністром Ґордоном Бравном і королевою Єлизаветою, з китайським Президентом Ху Цзіньтао та низкою інших провідників. У Страсбурзі (Франція) і в місті Кельн (Німеччина) Б. Обама зустрінеться з Президентом Франції Ніколя Саркозі та з Канцлером Німеччини Анґелою Меркель. Б. Обама візьме участь у зустрічі НАТО та нараді робочої групи НАТО у рамках відзначення 60-річчя оборонного альянсу. Б. Обама відвідає Чеську Республіку, де на зустрічі Европейського союзу має виголосити промову про запобігання поширенню ядерної зброї. У Празі Президент США матиме зустрічі з чеським Президентом Вацлавом Клавсом, Прем'єр-міністром Міреком Тополанеком, який подав у відставку, і колишнім Президентом Вацлавом Гавелом. З Чехії Б. Обама поїде до Туреччини. Европейське турне Б. Обами триватиме вісім днів. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода")*

„Дженерал Моторс" і „Крайслер" не отримають допомоги

ВАШІНҐТОН. — Корпорації „Дженерал Моторс" і „Крайслер", які у лютому попросили у держави понад 20 млрд. дол. допомоги, не отримають державних грошей. Таке рішення 30 березня прийняв Барак Обама, назвавши запропоновані корпораціями пляни виводу компаній з кризи недієвими і неефективними. Зараз ці два ґіганти американської автоіндустрії опинились на межі банкрутства і їх доля може вирішитись у найближчі місяці. Уряд Б. Обами звернувся до голови правління „Дженерал Моторс" Рика Ваґонера з вимогою подати у відставку. Р. Ваґонер, який пропрацював в компанії з 1977 року, погодився. Щоб надати новий державний кредит, адміністрація вимагає від автоіндустрії рішучіших кроків у всіх галузях — від людських ресурсів до постачальників та збуту. Президент Б. Обама висловив своє розчарування тим, як ці компанії протягом довгого часу провадили підприємства. „Дженерал Моторс" має два місяці на те, щоб подати новий плян виходу з кризи. І він мусить бути набагато кращим ніж цей. Втім, якщо Білий Дім ще сподівається, що може врятувати „Дженерал Моторс", у іншого автоґіганта – „Крайслера" ситуація виглядає сумнішою. На думку уряду, у „Крайслера" є вибір – або об'єднатися з італійським „Фіятом", або загинути. На прийняття рішення компанія має 30 днів. *(„Голос Америки")*

Початок кінця присутності Британії в Іраку

ЛОНДОН. — 31 березня почалося виведення британського контингенту з Іраку. Британський генерал Енді Селмон у місті Басра передав повноваження американському генералові Майклові Овтсові, який відтепер командуватиме британськими й американськими військами на півдні країни. Більша частина британського контингенту з 4,000 осіб має вийти з Іраку до 31 травня. Це передання повноважень позначає початок кінця військової присутности Британії в Іраку. На головній британській базі, що в передмісті Басри, з'являється дедалі більше американських ознак — від пунктів роздання швидкої їжі до американських варт. Британські війська пакуються і поступово передають американцям будівлі та обов'язки на базі. Роля США тут буде дещо відрізнятися. Вони будуть більше зосереджуватися на вишколі іракської поліції, а також налагодженні маршруту постачань між півднем і Багдадом. США має реструктуризувати свою присутність у південному і центральному Іраку. Американці зменшують свою присутність у провінції Аль-Анбар, яка колись була для „Аль-Кайди" осередком в Іраку. Більшість американського війська залишатиметься в Іраку до кінця 2011 року. *(Бі-Бі-Сі)*

МОК скасував всесвітню естафету Олімпійського вогню

ЛОНДОН.— Міжнародний олімпійський комітет (МОК) 27 березня скасував всесвітню естафету Олімпійського вогню. Організатори Ігор 2012 року в Лондоні вже повідомили, що не готують естафету за межами Великобританії. Під час пекінських Ігор естафета Олімпійського вогню зіткнулася з серйозними проблемами, її супроводжували акції протесту по всьому світі. На лондонському етапі Олімпійський вогонь ледве не згас внаслідок одного з випадків, а китайських працівників, що забезпечували охорону естафети, звинувачували у дуже жорстокому ставленні до протестантів. Таким чином, у 2008 році, замість символу надії і надхнення, Олімпійський вогонь став центром тяжіння для різних протестів, переважно – з приводу становища з правами людини у Китаї, що часом супроводжувалися сутичками з поліцією. „Після естафети в Атенах (в 2004 році), яка вперше пройшла по всьому світу, ми дійшли висновку, що естафету легше провести в межах країни, що приймає Гру", – сказав виконавчий директор МОК Ґілберт Фелі. За словами Ґ.Феллі, під час Ігор 2008 року всесвітню естафету Олімпійського вогню запропонував Пекін, і МОК погодився з пропозицією. Згодом проте з'ясувалося, що це пов'язано з великим ризиком, і МОК вирішив естафету більше не проводити. *(„День")*

Б. Обама оголосив нову стратегію щодо Афганістану і Пакистану

ВАШІНҐТОН. — Нова стратегія Уряду США передбачає збільшення військ в Афганістані та знищення „Аль-Кайди". Оприлюднивши нову стратегію США щодо Афганістану та Пакистану, офіційний Вашінґтон вперше поєднав ці дві країни, оскільки, на думку уряду, вони пов'язані між собою однією проблемою. Нова стратегія передбачає дислокацію додаткових сил в Афганістані та зосередження уваги на реґіональній дипломатії. Виступаючи у Білому Домі, Президент Барак Обама заявив, що ситуація в Афганістані погіршується, збільшується кількість атак на сили США, НАТО та представників афганського уряду. До атак причетне терористичне угруповання „Аль-Кайда", провідники якого знайшли безпечний притулок у Пакистані, де плянують свої атаки. Завдання нової стратегії — зупинити і знищити „Аль-Кайду" та прихильників угруповання, як також унеможливити їхнє перегрупування в Афганістані. США сподіваються на міжнародну підтримку у цьому питанні і звертаються до Китаю, Росії, Індії і навіть Ірану у пошуках співпраці. *(„Голос Америки")*

Помер Олекса Біланюк

У Валінґфорді. Пенсильванія, в п'ятницю, 27 березня, помер на 82-му році життя, після довгої і важкої недуги, один з найвидатніших вчених української діяспори Олекса Біланюк.

О. Біланюк був пару десятиліть професором Свартмор-коледжу, недалеко від міста Філядельфії. Ця престижна школа надала йому 1986 року почесний титул „Centennial Professor of Physics". А Національна Академія Наук України нагородила його 1995 року премією ім. Синельникова.

О. Біланюк був спеціялістом з експериментальної ядерної фізики. В цій галузі він був співавтором теорії про можливість існування так званих тахіонів – частинок, швидших від світла, теорії, як довів вчений, яка не суперечить, а доповнює теорію релятивности Альберта Айнштайна.

Колись я жартувала собі, що мовляв, чекаю, коли О. Біланюк отримає Нобелівську премію, але тепер – після того, як недавно прочитала біографію А. Айнштайна, я розумію, що навіть сам А. Айнштайн довго чекав на цю нагороду, і врешті отримав її не за теорію релятивности, а за якесь інше своє досягнення.

Олекса Петрович Біланюк народився 15 грудня 1926 року на Лемківщині, в селі Сянічок, Сяніцького повіту. В Бельгії, в університеті Лювен, закінчив студії інженерії, а згодом, вже в Америці, завершив свої студії фізики і математики в Мишиґенському університеті ступенем доктора ядерної фізики (1957 рік). Почав свою кар'єру професора в університеті Рочестеру, а від 1964 року, аж до своєї емеритури, був професором Свартмор-коледжу.

О. Біланюк робив дослідження в провідних ядерних лабораторіях світу – в Італії, Німеччині, Україні, Франції, а також викладав як професор-гість в Арґентині, Бразилії, Єгипеті, Індії, Перу, Росії, Китаї, Марокко.

Професор О.Біланюк був також дуже активний в українському науковому світі. Був дійсним членом Української Вільної Академії Наук (УВАН), Національної Академії Наук України, Наукового Товариства ім. Шевченка, Інституту ім. В'ячеслава Липинського. В роках 1998-2005 був президентом УВАН у США. Крім низки публікацій в чужомовних наукових журналах, О. Біланюк був співробітником „Українського фізичного журналу", журналу „Світ фізики" та п'ятитомної англомовної „Енциклопедії України".

Зацікавлення О. Біланюка не обмежувалися рамками його вужчої спеціяльности. Він був справжньою людиною ренесансу: цікавився українською літературою, був любителем і знавцем української поезії. Був такий дотепний епізод з його діяльности в УВАН. На якомусь спільному святі, що його влаштовували спільно УВАН і НТШ-А, О. Біланюк, відкриваючи імпрезу як президент УВАН, почав цитувати українських поетів. Взявши слово на завершення свята, тодішній голова НТШ-А, літературознавець Леонід Рудницький сказав: „Якщо професор Біланюк цитує українських поетів, то мені, мабуть, доведеться цитувати Альберта Айнштайна і Макса Плянка...".

Вихованець українського Пласту, О. Біланюк і на схилі літ тримав зв'язок з „Ватагою Бурлаків", а пластова організація нагородила його відзнакою Вічного Вогню у золоті.

О. Біланюк звертав увагу на себе своєю скромністю. Про його успіхи і досягнення не можна було довідатися від нього самого. Коли його вшановували в Ню-Йорку в УВАН з нагоди його 80-ліття і дали заключне слово йому самому, він нічого не сказав про себе, а звернув увагу на працю співробітників академії, які допомагали йому здійснювати нелегкі обов'язки президента цієї наукової установи.

Залишив він у смутку не тільки свою найближчу родину, але й велике коло друзів і шанувальників, студентів і колег, українську громадськість в діяспорі і в Україні.

Марта Тарнавська

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Наддніпрянець Антін Кущинський – вояк за Карпатську Україну

„Карпатська Україна! Срібна Земля! У цих словах кривсь увесь зміст майбутнього. Не лише власного. Всього народу. Її життя стало змістом життя мільйонів спраглих своєї держави. Вона була її символом. Вона стала подвійним втіленням найвищої ідеї, за здійснення якої нарід готовий був на збройну боротьбу, а цю готовість вона тепер гартувала...", – писав у своїй книзі „На стежках історичних подій. Карпатська Україна і наступні роки, Спогади і матеріяли" (Ню-Йорк, 1979) Любомир Гірняк.

І хоча до складу Головної Команди „Карпатської Січі", цього військового формування Карпатської України, входили переважно вихідці з Галичини, Холмщини та Підляшшя, але серед провідних військовиків, які брали участь у подіях на Закарпатті, були вихідці і з східньо-та центрально-українських земель – чотовий Володимир Кедровський-Косаківський та Антін Кущинський.

Якраз у козацько-священичій родині лохвицького православного священика Андрія Кущинського, правнука Дмитра Кущинського, значкового товариша Війська Запорозького, близького соратника Гетьмана Івана Мазепи (це саме він переправив гетьмана після битви під Полтавою на рятівне Правобережжя), 14 лютого 1897 року й народився майбутній сотник Армії УНР, близький дорадник Гетьмана Павла Скоропадського й Військовий отаман Українського Вільного Козацтва в діяспорі Антін Кущинський.

Після переїзду родини Кущинських до Кремечука, він закінчив Кременчуцьку реальну школу, а згодом і Київську військову школу ім. князя Костянтина.

Під час Першої світової війни командував розвідкою, а після третього поранення – навчальною командою 240-го Ваврського полку, пізніше став, у чині штабс-капітана, старшим ад'ютантом оперативної частини штабу 60-ої дивізії, на базі українізованих частин якої було створено пізніше Український полк ім. Гетьмана Пилипа Орлика.

Після повернення на Полтавщину у грудні 1917 року А. Кущинський записався до Кременчуцької „летючої сотні" Вільного козацтва, а згодом став командиром сотні 47-го Кременчуцького полку.

В період української революції 1917-1920 років А. Кущинський належав до трьох найбільш характерних військових формацій патріотичних українців – Українського Вільного Козацтва, Армії УНР та Війська Гетьмана П. Скоропадського.

На еміґрації ж А. Кущинський навчався в Українській господарській академії (УГА) в Подебрадах (1922-1927), під опікою професора Бориса Мартоса, також уродженця полтавських теренів, захистив дипломну працю „Культурно-освітня діяльність кооперації", був активним дописувачем до різних українських видань на чужині, пізніше студіював, а згодом й працював на посаді секретаря Українського Вільного Університету у Празі.

Під час подій в Карпатській Україні в 1939 році сотник А. Кущинський очолив Гуцульський кіш, який базувався в селі Кваси на Рахівщині і входив до складу „Карпатської Січі". Згодом, внаслідок окупації закарпатських теренів. А. Кущинський потрапив у мадярську неволю, перебував у концентраку Варіо-Лопош біля Ніредьгази.

Не дуже багато маємо спогадів про славетну сторінку українського державотворення – Карпатську Україну. Немає жодного сумніву, що есей-спогад Антона Кущинського, безпосереднього учасника тих бурливих подій, „Закарпаття в боротьбі ", який побачив світ у Буенос-Айресі в 1981 році у видавництві Юліяна Середняка, та його ж допис у редаґованому ним часописі „Українське Козацтво" (ч.1-2 (46-47), 1978 рік) під назвою „В річницю слави „Карпатської Січі", поряд з працями Петра Стерча, Любомира Гірняка, Володимира Стахова, великою мірою заповнює цю прогалину.

У 1940-1945 роках А. Кущинський працював адміністатором гетьманських видань на еміґрації, був членом Вищого проводу Гетьманського руху, очолював військову референтуру Гетьмана П. Скоропадського на еміґрації. Жив у таборі для переміщених осіб у Міттенвальді (ФРН), згодом еміґрував до Франції, далі – до Параґваю, а від 1958 року осів у Чикаґо (США), де й помер у травні 1992 року.

Підполковник А. Кущинський, уроджений у Лохвиці на Полтавщині в позаминулому столітті, нагороджений еміґраційним урядом УНР „Воєнним Хрестом УНР". Вийшли окремими виданнями його інші книги - „Коротка історія Української Православної Церкви", „Тризуб з хрестом і тризуб без хреста", „Закарпаття в боротьбі", про яку я згадував вище, як також побачили світ значне число його менших дописів, розвідок та статтей.

Наприкінці 2008 року, завдяки моїм зусиллям, на центральній вулиці Лохвиці на Полтавщині було встановлено пропам'ятну дошку А. Кущинському, публіцистові, редакторові часопису „Українське Козацтво", визначному військовикові, церковному дічеві УАПЦ й великому патріотові України та своєї вужчої батьківщини – Полтавщини.

Згодом мною ж було засновано Інститут Українського Вільного Козацтва ім. Антона Кущинського – як організацію, яка має на меті, з-поміж інших статутних завдань, – передрук і видавництво творів свого незабутнього земляка.

Олександер Панченко,
директор Інституту
Українського Вільного Козацтва
ім. А. Кущинського.
Лохвиця
Полтавська область

ТОЧКА ЗОРУ

Чеський патріотизм – зразок для українців

Йосиф Сірка

Чехи, західньо-слов'янська нація, має багато спільного з українською нацією, коли приглянутись до історії. Йдеться насамперед про пригнічування сильнішим і більшим сусідом, і не тільки у мовному аспекті.

В чеських землях протягом чотирьох століть користувалися чеською і німецькою мовами. Але поняття національної держави ще не було. 1615 року чеський сойм прийняв постанову про те, що хто приїде жити до країни Коруни чеської, то повинен, разом дітьми, вчитися чеської мови! 1620 року чеські протестантські війська програли битву на Білій горі з католицьким військом Габсбурґів, що й було найбільшою поразкою 30-літньої війни.

Ця поразка відкинула розвиток чеської держави і нації на 300 років. До чеських земель навалом переселялася німецькомовна шляхта. 1627 року були видані Відновлені земські укази, які надавали німецькій мові рівні права з чеською.

Німецька мова стала все більш вживаною, а чеську мову все більше витісняли. Німецька ставала мовою науки і війська (дуже нагадує становище в Україні після поразки шведсько-української армії в Полтавській битві. Правда, чехи не зазнали такого спустошення противником, яке зазнав Батурин від російського війська).

В університетах та гімназіях, де більшістю навчали єзуїти, ще жила чеська мова. Чеською мовою з'являлися книги для народного читання, пісні та релігійні книжки й підручники. Але й так доходило до все більшого понімечення суспільства.

Першим на захист чеської мови став єзуїт Богуслав Балбін, який у 1672-1673 роках написав книгу „Розмова на захист слов'янської мови, зокрема чеської". Пізніше на захист чеської мови виступили й інші автори духовної й світської літератури.

За панування сина Марії Терезії Йосифа II (1765-1790) в Чехії та Моравії була запроваджена німецька урядова (державна) мова та навчальна мова у навчальних закладах. Німецька стала обов'язковою у всіх чеських університетах та школах. Рідною мовою було дозволено навчати лише в початкових школах.

Понімечення краю тривало до XVIII ст., коли в Европі почало прокидатися зацікавлення до національностей.

Дійшло до процесу, коли з етнічних груп в різних країнах Европи постали народи. Серед перших народів постав народ Німеччини, яка була поділена на декілька частин. Ідея об'єднання Німеччини знайшла свій відгук у студентському русі, метою якого була єдність нації та політична свобода.

На цей період припадає й пожвавлення чеського національного руху. Його рушієм була чеська інтеліґенція. Найяскравіші її представники отримали назву народних будителів. Зокрема це Франтішек Палацький, Павло Шафарик, Ян Коллар.

Національне відродження чехів тривало біля трьох чвертей століття. Завершення його припадає десь на 1830-1850 роки, коли в Европі дійшло до угорської революції, яка захопила і чеські землі.

Саме чеська інтеліґенція була ініціятором створення незалежної чеської держави. В Російській імперії українська інтеліґенція не могла навіть себе назвати українською, а за успіх вважалося, якщо могло з'явитися щось українською мовою.

Тому створення Чехословацької республіки (1918) було закінченням боротьби чеської інтеліґенції не тільки за право на існування чеської мови, але й за національну державу. Проблеми появилися щойно з приходом до влади Адольфа Гітлера в Німеччині, коли в Чехословаччині стали засновувати різні німецькі організації „співвітчизників", які висували вимоги не тільки щодо німецької мови, але й щодо території.

Внаслідок повоєнного виселення німців з усієї території сьогоднішньої Чеської республіки, чехи сьогодні не мають проблем з національними меншинами.

Звичайно, становлення чеської національної свідомости відбувалося іншим історичним шляхом, ніж той, що випав на долю українців. Ворог чехів мав европейський характер, тобто не був таким брутальним і жорстоким, як азійтський характер царизму та його спадкоємців.

Чеська мова зазнала також переслідувань, але не було такої заборони мови, якої зазнала українська мова від царату, а потім від комуністів. В Чехії у XX ст. також діяв сильний комуністичний рух (з допомогою СРСР 1948 року комуністи навіть захопили владу), але це були комуністи-чехи, і на всіх партійних з'їздах звучала тільки чеська мова. В Україні після зникненнея царату комуністична партія стала знаряддям русифікації, що збереглося донині в основі цієї партії.

Ще одне порівняння – ставлення чеських євреїв до чеської мови та українських євреїв – до української. Столиця Чехії Прага відома також тим, що в ній є один з найстаріших єврейських цвинтарів (з XV ст.), це свідчить, що євреї тут жили споконвіку. Вони брали активну участь у культурному, торговельному, науковому і фінансовому житті країни. В Україні, певно, жило більше євреїв, ніж у Чехії, і вони також брали активну участь у політичному й культурному, науковому й економічному житті.

В роки Української Народної Республіки вперше у світі міністри для єврейської меншини входили до уряду, єврейські слова, вперше в европейській історії, появилися на українських грошах. Євреї в

(Закінчення на стор. 30)

Про автора: Йосиф Сірка – відомий український публіцист, професор, доктор філологічних наук. Народився у селі Убля, Закарпаття. Жив у Словаччині, Німеччині, тепер – в Канаді.

Москва вже потирає руки

Не все, що говорять про Україну російські великодержавні шовіністи, чи що вони пишуть у газетах і журналах, варте уваги. Забагато чести виявили б ми таким одіозним московським політикам, як Володимир Жириновський чи Костянтин Затулін, чи Юрій Лужков, чи довга низка подібних до них, переповідаючи всі їхні україножерні „одкровення".

Але коли йдеться про таке ж саме антиукраїнство осіб російського академічного світу, котрі входять у число дорадників найвищих керівників держави і формулюють її геополітичну стратегію, то в цьому випадку мусимо, зберігаючи холоднокровність, бути дуже пильними.

Цими днями в московському „Російському журналі" з'явилося інтерв'ю одного з найвпливовіших російських політичних експертів – заступника директора Інституту Европи Російської Академії Наук Сергія Караґанова, під промовистою назвою – „Нікому не потрібні чудовиська. Десуверенізація України". Майже відкритим текстом він орилюднює те, що дотепер кремлівські вожді загортали у красивенькі папірці, – що Україна от-от втратить свою незалежність і державний суверенітет, і Росії нічого не залишається іншого, як милостиво взяти її до свого складу. Академік С. Караґанов намагається подати проблему в такому світлі, нібито Москва тут ні при чому – в українському політичному і економічному хаосі винна, мовляв, сама Україна, і не тільки київська влада, а все суспільство країни, яке виявилося таким незрілим, що є підстави говорити про „втрату народом здатности керувати собою". Тим більше, за С. Караґановим, Україна, не спромігшись вибудувати ефективний внутрішній лад, не може виступати повноцінним суб'єктом міжнародної політики. Навпаки, внутрішня нестабільність в Україні є, мовляв, загрозою для стабільности сусідніх держав, тому Росії доведеться взяти на себе ролю миротворця і ратівника українського суспільства від близьких катаклізмів.

Що засвідчує це інтерв'ю і ця „академічна" настанова? Росія, хиріючи, як нація, без українського демографічного ресурсу, усі ці 18 років ні на мить не відмовлялася від поновного поглинення України. І тепер Москва вважає, що час настав. Вона має чимало підстав думати саме так, адже ж добре знає те, що сховане від українських очей і від очей решти світу, – знає, скільки зусиль – явних, а ще більше таємних вона поклала для розхитування внутрішнього становища незалежної України. Знає, якою густою аґентурною мережею вкрила Україну. Скільки мільйонів долярів витратила на антиукраїнські видання в Україні і на підкуп українських політиканів і партійних вождиків.

Не знає Москва тільки одного – що навіть якби на світі України зовсім не було, путінсько-медведівська імперія занепаде ще швидше, як занепали царська і совєтська.

Але Україна була, є і буде. Виходила вона живою з незрівняно більших випробувань, бо вона, на відміну від захланно-завойовницької Росії, виживає незнищенним прагненням до свободи.

КВІТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Він зберіг собор своєї душі

3 квітня 1918 року народився письменник Олесь Гончар, до імені і творчости якого енциклопедії переднезалежних часів незмінно додають: „український радянський". Це має свідчити про відповідну ідейну константу, про однозначне перебування творчости в межах так званого „соціялістичного реалізму" – псевдоестетичної методології, спеціяльно винайденої для виховання ідеальної людини. Передбачалося, що виховує не правда життя, не те, що панує довкола, а тільки те, що повинно слугувати чарівним взірцем, провідною зіркою на шляху до „світлого комуністичного майбутнього".

Як це не дивно, а брехунців-соцреалістів в „українській радянській" культурі, зокрема в літературі, було не так уже й багато, хоч, певна річ, кожен автор мусів платити якусь данину тому несамовитому часові. Платив і він, О. Гончар. Його найхарактерніша, саме у цьому розумінні, трилогія „Прапороносці" читалася як твір про нездоланність і внутрішню красу радянської людини, на життя і свободу якої зазіхнув гітлерівський фашизм. В історичному сенсі роман не піднімається до повної правди, але рука майстра слова і глибина гуманістичного письменницького світовідчуття вивели цей твір на рівень найяскравіших тогочасних літературних явищ.

„Прапороносці" були вдостоєні найвищих літературних нагород, і це визнання можна вважати даниною з боку влади, яка мимоволі мусіла проковтнути цю кістку в горлі, – живу і багатющу українську мову роману. Властиво, вона була мовби центральною дійовою особою твору, його істинним прапороносцем. І мабуть, можна сказати, що саме рідна мова вела О. Гончара до все виразнішої, все переконливішої правди життя: через книги новель „Південь", „Дорога за хмари", „Чарикомиші", повісті „Микола Братусь", „Щоб світився вогник", романи „Таврія", „Людина і зброя", „Тронка" – до знаменитого, на той час революційного, роману „Собор", відразу ж по виходові забороненого владою, оскільки червоною ниткою крізь весь твір проходить чужий „соціялістичному реалізмові" заклик до сучасників: „Бережіть собори своїх душ!".

О. Гончар був не просто великим українським письменником, але й великою людиною – великою внутрішньою незалежністю, правдивістю, високим почуттям чести і гідности. Добровільцем пішов, просто зі студентської авдиторії, на фронт, зазнав німецького полону, відтак уже свого, радянського, концтабору, далі – знову фронт, йому наполегливо пропонують, з огляду на літературний талант, працю військового кореспондента в дивізійній газеті, але він до кінця війни не залишає свого міномету і окопів на передовій лінії битв.

Вже в статусі провідного „українського радянського" письменника, голови правління Спілки письменників України, депутата Верховних Рад УРСР і СРСР він по-батьківськи допомагав молодим авторам, захищав їх від переслідувань. Колишній полковник КҐБ Іван Котовенко у своїх спогадах про Євгена Марчука згадує цікавий епізод, що стосувався й О. Гончара. У 1972 році у київському видавництві „Молодь" мала вийти друга, після „Лебедів материнства", збірка віршів Василя Симоненка. Тим часом, ще до її виходу, за кордоном з'явилося декілька найпатріотичніших віршів з цієї збірки. А це ж був уже чорний час боротьби з „українським буржуазним націоналізмом". Секретар Центрального Комітету Компартії України Валентин Маланчук, сумнозвісний україножер, дав каґебістам розпорядження виявити усіх, хто рекомендував цю збірку до друку. Так ось: автором передмови до неї, під назвою „Витязь молодої української поезії", був О. Гончар.

Відомий ще такий випадок. У ті ж тяжкі 1970-ті роки партійний ідеолог СРСР Михайло Суслов запропонував О. Гончареві написати для газети „Правда", центрального органу партії, статтю про комуністичне виховання. Він написав, але – про виховання в дусі народної моралі, в дусі вірности рідній землі. Самозрозуміло, М. Суслов не дозволив „Правді" друкувати цю статтю.

Вже після смерти О. Гончара (1995 рік) вийшов його тритомний „Щоденник". Чимало проникливих радків у ньому присвячені захистові рідної мови. Ось один з записів: „Де ж та молода Україна, що відгукнеться і прийде на поміч, щоб боронити святе, захищати наше найдорожче? Кожен мав би розуміти, що для України її духовність, мова, література – це останній рубіж самозахисту, остання надія відстояти себе перед аґресивними силами зла...".

П. Ч.

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо про Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda". Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Паливо майбутнього

У час, коли Україні загрожує світова економічна криза, а також стрімко зростають ціни на енергоносії, варто пригадати про альтернативні джерела енерґії.

В 1950 роках Департамент енерґетики США звернув увагу на можливість одержання пального з одноклітинних водоростей. Але в перших спробах було одержано тільки 1 відс. пального з загальної ваги водоростей.

Спроби підвищити видайність продовжувались в 1978-1996-их роках. Професори Марк Вайт, Андрій Кленерс і Ліза Колосі опублікували вислідн своїх досліджень, які вказали, що при відповідному постачанні двоокису вуглецю та органічних добрив видобуток біопалива можна підвищити до 40 відс. загальної ваги водоростей.

Водорості, як і всяка інша зелена рослинність, шляхом фотосинтези споживають двоокис вуглецю, а також шкідливий нітроген, виділяючи життєдайний кисень. Масове вирощування водоростей разом з уживанням біопалива відкриє шлях до полагодження екологічних проблем, а споживання відходів санітарно-гігієнічних систем як добрива допоможе розв'язати коштовну проблему очищення води від відходів.

В журналі „Тайм" 24 березня 2008 року було повідомлено, що головний науковець Ґлен Керц з компанії „Вертіґо енерджі" вирощує водорості в прозорих торбах в теплицях. Також ляборатория в Ель-Пасо, Тексас, досліджує, котрі саме водорості будуть найбільш видайні для отримання біопалива. Ґ. Керц уважає, що теплиця площею 1 акра зможе давати 100 тис. ґалонів палива на рік. Згідно з його обчисленням, десята частина території штату Ню-Мексико, покрита теплицями для вирощування водоростей, зможе забезпечити біопаливом усі засоби транспорту США.

Радіокорпорація Бі-Бі-Сі повідомила у жовтні 2008 року про фірму „Алдже-лінк" з Голяндії, яка розробила, виготовила та знайшла ринок збуту для такого палива. У своїх величезних теплицях підприємство вирощує помідори, а частину теплиць тепер віддано для вирощування водоростей в прозорих пластикових трубах.

Теплиці можна розмістити поблизу електростанцій, промислових підприємств, які забруднюють атмосферу вуглекислим газом. Тим часом для утворення 1 кілограму водоростей їм треба поглинути 3 кілограми двоокису вуглецю. Фірма винайшла та опатентувала розв'язання проблеми збереження чистоти врожаю.

Олію з водоростей можна переробляти на пальне для авіяційних двигунів, а рештою їх маси можна годувати рибу та слимаків. Фірма вже має угоду про співпрацю з авіякомпанією „Ер Франсе". Ідею цього біопалива, яке можна додавати до традиційного, підтримує найбільший в Европі концерн „Ербус". Авіятори вірять, що перший літак на біопальному з водоростей злетить в 2010 році.

Роман Лазарчук,
Ворен, Мишиґен

БУВАЛЬЩИНА

Скільки того бичка?

Надвечір до Данила завітав сусід. Ситуація в Україні, як завжди, була важкою, то пригостили його тільки чаєм. Посьорбавши чаю, сусід повідомив, що у його старенькіх батьків, які живуть на Корсунщині, є бичок. Дуже сумирний.

– Звісно, – сказав сусід, – годувати треба. На поганих харчах...

Він промовисто глянув на чай. Однак, Данило з жінкою вдали, що дуже уважно слухають. Тому той лише зітхнув і продовжив:

– Одним словом, порадилися мої батьки і вирішили бичка теє (він провів ребром долоні по неголеній шиї). Щось продадуть – буде копійчина. Та й мати втомилася з ним. Вона ж маленька, худенька. Він її хвостом збиває, коли вона йому сінця приносить. От...

Сусід глянув на Данила, Данило на сусіда. Зависло мовчання.

– Ото ж, – пожвавішав гість. – Я прошу поїхати завтра зі мною і допомогти в цій справі...

Данило ледь не впав зі стільця.

– Та я лише з нутріями маю справу.

– Дурниця, – мовив сусід. – Чи ж ми не козаки? А там – вип'ємо, щось додому візьмете...

– Їдь, Даниле, – раптом втрутилася у розмову жінка. – Новий рік на носі, а в хаті ні грошей, ні м'яса.

На тому і порішили. Пів ночі Данило гострив величезного ножа. Коли той став гостріше бритви, пішов спати. Жахіття снилося. Їхав у село з важким серцем.

Бичка прив'язали до дуба на пагорбі. Він і справді був сумирним. Не впирався, лише сумно дивився на незнайомих дядьків. Домовилися, що сусід вдарить бичка по голові кувадлою, а Данило тоді – ножем...

У Данила підгиналися від страху ноги, але відступати не було куди. Сусід щосили розмахнувся, гукнув і... впав на землю. Виявляється, він угатив кувадлою у гілку і та відкинула невдахутореадора. Довелося йти по пилку і пиляти гілку. Перепочивши, взялися знову...

Далі все було, як у тумані. Отямився Данило вже за столом, коли пив третю чарку і заїдав жилавим м'ясом. А потім заснув мертвим сном. Уранці новоявлені різники поїхали додому. Данило віз трофея – хвоста. „Скільки того бичка, – схлипнула, прощаючись, старенька, – один хвіст".

– І оце все? – не повірила жінка Данилова.

– А що, делікатес! Звариш на Новий рік. Ти думала – там слон? Скільки того бичка?, – відповів Данило і пішов годувати нутрій.

Олександер Вівчарик,
Сміла, Черкаська обл.

Розповів мені тато...

Коли я ріс, то з кожним роком більше цікавився історією нашого народу і України. Почав читати історичні книжки. Щоправда, в більшості вони були писані польською мовою, але коли я бачив з великої букви написане слово Україна, то пишався, що я українець, син великого народу.

Коли мені було десь 12 років, я запитав у тата: „ Як то сталося, що у 1918 році Україна втратила волю?"

Тато розповів: „Перша світова війна закінчувалася, і ми дістали наказ збирати всяку зброю, яка залишилася після боїв на наших землях, і зносити її в одне визначене місце. 1 листопада 1918 року зранку ми почули, як люди в селі говорили про те, що сталося. У найважливіших місцях села вже висіли синьо-жовті прапори. Всі дуже тішилися, що постала вільна Україна. На жаль, ця радість тривала недовго. Село Улюч, що над Сяном, захопили поляки. Вони поставили свою поліцію, яка почала ловити тих, хто служив в українській армії або підтримував українську державу. Весною 1919 року озброєні польські поліціянти зайшли до однієї хати в Улючі, з якої чоловік служив в українському війську. Його вивели на подвір'я і почали бити. А його дружина їм каже: „Добре його бийте. Він заслужив на це. Коли він мав зі зброєю захищати свій народ від загарбників, коли він мав вас бити, то залишив своє військо і втік додому. Так нехай має від вас за це нагороду".

Поляки подивились на жінку, на її чоловіка і залишили дезертира в спокої. Та жінка від того часу мала велику шану серед жителів нашого села, бо врятувала свого чоловіка від смерти або криміналу".

Василь Шляхтич,
Зелена Ґура, Польща

Звідки ж походить слово „козак"?

У 1093 році, як подає „Повість временних літ", в Києві панувала велика пошесть, померли тисячі людей. Було продано понад 7,000 трун. А скільки поховано без трун? Нема інформацій, чи ця пошесть прокотилася по цілій країні і хто її приніс.

У 1200 році прийшла друга пошесть: татари здобули і знищили Київ, орда руйнувала села і містечка, брала в ясир хлопців і дівчат, щоб продавати їх як невільників туркам і арабам. Для самооборони проти татар почали виникати озброєні загони молодих людей, що виходили назустріч кочовикам, відбирали в них награбане майно і звільняли полонених. І так згодом оформилося козацтво.

Історики приписують назву „козак" чужому походженню. Мовляв, „козак" на мові східніх народів означало „вільну, рухливу людину". Деякі теперішні науковці виводять назву „козак" з турецького слова „quazaq", що мало б означати – вільний воїн, вільний чоловік, котрий любить пригоди. Так пояснює назву козак український історик Омелян Пріцак.

Татарське походження назви „козак" заперечує Іван Білик у своїй книжці „Меч Арея". Він пише, що традиції, які існували в часі Київської Русі, передались пізніше й нашому славному козацтву. На його думку, правільнішою є гіпотеза походження назви „козак" від українського слова „коса". Він пише: „Людина, яка присвятила себе збройному служінню батьківщині й на честь цього вчинила над собою врочистий обряд постригання, лишаючи на тім'ї лише одну кіску; звідси – косар, косак і козак".

Відомо, що Великий князь київський Святослав голив бороду і голову й носив тільки вуса та довгу косу на голові, як свідчив Лев Диякон в X ст. Це означало належність до вищого роду. Цей історичний факт є доказом, що ношення коси було традицією ще задовго перед появою татар на історичному горизонті.

Звичай ношення коси також був відомий в Римі. У римському війську було також кінне військо, як пише автор „Меча Арея", куди вступали після урочистого стриження волосся на голові. Тут ще можна згадати славного римського полководця Юлія Цезаря. Науковці пояснюють назву „caesar" – уроджений з довгою косою, тобто „Caesar" – це коса-провідник. Виглядає, що звичай носити косу є дуже старовинний. Цей звичай був також у гетитів, які мали могутню державу від 1720-го до 1275 року до нашої ери. Воїни цього народу воювали з єгиптянами, і в Єгипті збереглася різьба в камені: на головах гетитських полонених виразно видно косу, яку потім носили українські козаки.

Подібна традиція ще тепер існує в Індії. Звичай голити бороду і голову, залишаючи лише жмуток волосся на вершку голови, записаний у „Рігведі". Цей жмут волосся, що залишився на голові молодця, який ставав членом військової касти, маючи 22 роки, зветься „kesa".

Українська мова належить до індоевропейських мов, як і санскрит, яким написана „Рігведа". Отже, „kesa", „caesar", „kus" має то саме значення – коса, і є індоевропейського, а не тюркського походження.

Тут не стоїть питання, коли і де слово і обряд ношення коси мав свій початок – на берегах Дніпра чи в Римі, чи в Індії. Згадані слова є споріднені, бо вони означають одне і те саме – жмуток волосся на голові або косу. Турецьке слово „quazaq" не має того значення, а те, що воно подібно звучить, це, мабуть, цілком випадково і з цього не можна визначати походження назви „козак".

Гіпотеза І. Білика про походження назви козак від українського слова коса є правдоподібніша. Німецька назва „kaizer" походить від слова „caesar", отож спробуйте довести німцям, що „kaizer" походить від турецького „quasaq".

Василь Сосяк,
Форест-Гілс, Ню-Йорк

ПАМ’ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР 1932-1933 РОКІВ В УКРАЇНІ

Голодомор: незасвоєні істини

Олександер Крамаренко

Наше постгеноцидне (за Джеймсом Мейсом) суспільство практично не звертає уваги на найбільшу трагедію в історії не тільки України, але й усього людства – Голодомор. Тільки кілька днів на рік тема штучного голоду 1932-1933 років стає провідною в українських засобах масової інформації, щоб потім знову стати забутою, за великим рахунком, на рік – до наступної дати пам’яті жертв Голодомору, встановленої Леонідом Кучмою на кінець листопада, тоді як пік смертей від голоду в Україні припадав на перше півріччя 1933 року.

Можна цілком зрозуміти Л. Кучму як до мозку кісток „совєтську” людину. Весна, як відомо, рясніє радянськими святами, як от: 8 березня, День космонавтики, день народження Леніна, Перше травня, День перемоги і різними „днями“ радіо, журналістики і т.п. То навіщо ж затьмарювати їх, на догоду націоналістам, такою сумною подією, як роковини Голодомору?

І як тут не прийти до висновку, що, на відміну від інших відомих світовій історії геноцидів, Голодомор його ідеологи свідомо спрямовували у наше сьогодення. Він знівечив українську націю настільки, що найфундаментальніші дослідження цієї трагедії належать, як відомо, зовсім не українцям. Бо неможливо навіть уявити собі, щоб провідними дослідниками Голокосту були не євреї, а різанини християн 1915 року в Туреччині – не вірмени.

Хіба це не свідчення повної втрати абсолютною більшістю українців своєї національної самоідентифікації та інтересу саме до історії свого етносу? Без цього, безумовно, стають проблематичними процеси об’єднання суспільства навколо своєї національної ідеї та побудови конкурентноздатної держави, що ми й спостерігаємо в Україні сьогодні.

Національна свідомість більшости українців півдня та сходу нашої країни не те що на нульовому рівні; вона, швидше, зі знаком мінус. У Луганську та області, наприклад, на кожному кроці можна зустріти людей, які розкажуть вам про те, що в Голодомор у них померло багато родичів. І ці ж люди затято доводитимуть вам, що голод 1932-1933 років у жодному випадку не можна вважати геноцидом українців, оскільки Голодомор нібито був у всіх союзних республіках, та й у самій Україні від нього гинули представники інших національностей.

Якби щось подібне публічно сказав єврей в Ізраїлі про Голокост – з огляду, мовляв, на багатонаціональні жертви Другої світової війни, то, швидше за все, він був би позбавлений всіх громадянських прав. Уже тільки в цій відмінності чітко простежується набагато руйнівніша для нації ментальна спадщина Голодомору, ніж Голокосту.

Але це так, для порівняння. Для того, щоб на наукових фактах довести, що серед інших народів СРСР був у 1933 році голод, а зовсім не Голодомор, як це блискуче зробив свого часу історик Станіслав Кульчицький, потрібна стаття, набагато об’ємніша за цю. А ось довести, що греки, німці та росіяни України були лише дотичними жертвами Голодомору, подібно до випадкових свідків у банальному кримінальному вбивстві, легко і просто.

Уявіть собі, що під час замовного вбивства того або іншого політика чи підприємця там опинився випадковий свідок, який також загинув від куль найманого вбивці. Самозрозуміло, слідчі говорили б про всіх загиблих, в тому числі й про ту випадкову жертву.

Так і в Голодомор – в Україні гинули представники інших національностей тільки тому, що вони мали нещастя жити поряд з українцями, проти яких цілеспрямовано і здійснювався акт більшовицького геноциду. Доречно зауважити, що в сільській місцевості нашої країни (де, власне, й відбувався Голодомор) тоді проживало до 95 відс. етнічних українців, так що говорити про багатонаціональні жертви народу України в 1932-1933 роки може в цьому випадку нещира, необ’єктивна людина.

Неможливо й порівнювати наслідки Голодомору для українців та інших націй, що опинилися тоді в зоні цього злочину проти людства. Якщо українці, як нація в цілому, постраждали на багато поколінь уперед, то в інших націй постраждала тільки їх невелика діяспора в Україні.

Голодна смерть, на відміну від всіх інших смертей, спочатку спотворює свої жертви морально й ментально. У неї для цього часу предостатньо. Саме тому голодна смерть і вважається найжахливішою. Тільки вона може перебороти в жінці материнський інстинкт. Матерям, як відомо, під силу кинутися заради порятунку своєї дитини у вогонь і воду, під колеса потяга й гусениці танка, не зважаючи при цьому на власне життя. Але ті ж матери під час Голодомору часто-густо в Україні не могли встояти від того, щоб не з’їсти власних дітей.

Тому неважко собі уявити, що перш ніж у голодної жінки повністю відмирав наймогутніший материнський інстинкт, вона позбавлялася всіх своїх людських і особистісних якостей – таких, як характер, ментальність, християнська мораль, патріотизм тощо.

Те ж саме відбувалося і з українськими чоловіками. Вони в 1933 році так само нерідко поїдали своїх дружин і дітей, яких до Голодомору щиро любили.

Тоді за канібалізм в СРСР українців розстрілювали. І лише в рідкісних випадках висилали на каторгу. За даними всесвітнього відомого історика Роберта Конквеста, в 30-ті роки минулого сторіччя тільки на Бєломорканалі працювали 4 тисячі людоїдів з України і Кубані. Але це була дуже невелика частка зі всіх голодоморних канібалів. Отже, можна сказати, що факти людоїдства в 1933 році спостерігалися практично в кожному українському селі чи станиці.

Перевиховання українців саме Голодомором комуністи вибрали зовсім не випадково. Тільки таким чином вони могли змінити їхню ментальність земельних одноосібників на ментальність колгоспну. І це більшовикам, треба визнати, вдалося. Причому на декілька поколінь уперед. Адже й сьогодні українці в абсолютній більшості не обробляють власні земельні паї і відверто ностальґують за колгоспами.

Те ж, що відбулося з їх національною самосвідомістю, добре видно на прикладі Кубані, де, за переписом населення 1926 року, проживало 75 відс. українців – приблизно стільки ж, скільки сьогодні в Україні. Під час голоду (не плутати з Голодомором) кінця 1932 року кубанці цілими станицями повставали проти насильницької русифікації, і тими ж цілими станицями висилалися комуністами за це до Сибіру.

Після Голодомору 1933 року вони вже не тільки не протестували проти русифікації, але вже навіть самі добровільно під час чергового перепису записувалися росіянами й переробляли при цьому відповідним чином свої старовинні козацькі прізвища: Гарбузи ставали Гарбузовими, Зозулі – Зозуліними, Шамраї – Шамраєвими і т.д. Тож не дивно, що, за даними останнього перепису населення в Росії, на Кубані сьогодні проживає всього лише 6 відс. (!) українців.

Це лише очевидні наслідки Голодомору. Але є ще глибинніші і згубніші для української нації та її державности. Загальновідомо, що еліта будь-якої нації, крім американської, формується головним чином з двох джерел — дворянства (або національної інтеліґенції як його похідної) та селянства.

Говорити про українське дворянство на початку XX ст. як джерело нашої національної еліти не доводиться. Воно частково було інтеґроване в імперську (російську) еліту, а частково трансформоване в українську національну інтеліґенцію, діяльність якої увійшла до історії під назвою відомого національно-культурного відродження України 1920-их років.

Комуністи до останньої людини знищили цю інтеліґенцію, в загальній кількості 37 тис. осіб. Отже, одне джерело нашої національної еліти було знищене більшовиками просто фізично.

Що ж до селянства, то з ним після Голодомору відбулися такі метаморфози, що воно з джерела нацональної еліти перетворилося на джерело нашої сьогоднішньої псевдоеліти. Адже в постгеноцидному українському селі почали переважати зовсім інші моральні цінності, ніж до Голодомору.

От як характеризує трансформації української ментальности всесвітньо відомий дослідник Голодомору і його наслідків Дж. Мейс: „В умовах масового винищування українського народу такі споконвічні риси його етики, як привітність, доброзичливість, шанобливість, чуйність залишилися в минулому. Замість них почали панувати байдужість і жорстокість”.

Але це ще не все. Коли в 1933 році доведені до стану голодних тварин українські селяни виживали будь-якими засобами, вони чудово бачили, як жирують їхні кати з числа представників місцевої влади – всі ці компартійні й радянські діячі, міліціонери і чекісти.

Після Голодомору вся повнота влади залишилась у цієї зграї правителів і наглядачів. Селяни розуміли, що єдиною ґарантією неповторення жаху очікування власної голодної смерти для них є тільки їх власне належання до цієї зграї. От чому культ влади у вихованні дітей в українських селах став після Голодомору провідним.

Вихідці з сіл так званої Великої України в масовому порядку приїжджали в наші міста і робили тут найуспішніші кар’єри, незважаючи на те, що мали при цьому значно слабшу шкільну освіту, ніж їхні міські однолітки.

Доказом об’єктивности цих спостережень може служити наступне. В Україні ось вже п’ять десятиріч міське населення маайже в чотири рази перевищує сільське. Але, незважаючи на це, всі три наші президенти – вихідці з села! Шестеро з семи голів Верховної Ради – з села. Донині середньостатистичний народний депутат народився і виріс саме в селі!

Але оскільки наші сучасні постгеноцидні селяни, про що йшлося вище, повністю втратили свій елітарний потенціял, то замість національної еліти ми сьогодні й маємо жалюгідну, напівкримінальну псевдоеліту. А що собою являє держава без національної еліти та ідеї, ми й спостерігаємо вже майже два десятиріччя у нашому повсякденному житті.

Про автора:
Олександер Крамаренко – доктор історичних наук, професор Луганського державного університету.

Український Вільний Університет відсвяткував свій „Dies Academicus"

Заля виконує традиційний „Gaudeamus igitur".

МЮНХЕН, Німеччина. – 4 лютого Український Вільний Університет (УВУ) урочисто відсвяткував 88-му річницю свого заснування. Академічне свято з цієї нагоди відбулося у присутності 200 осіб у залі мюнхенського Кардинальського дому. Серед гостей були кардинал Фрідріх Веттер, о. Петро Крик, о. Йосафат Говера, представники німецького наукового і академічного світу, члени української громади у Мюнхені, викладачі та студенти УВУ.

Першу частину святкувань відкрив привітальним словом колишній ректор УВУ д-р Альберт Кіпа. До присутніх звернувся діючий ректор УВУ д-р Іван Мигул, який подякував за численну участь у святі.

Цікавими думками з приводу самобутности УВУ поділилася у привітальному слові від студентів Оксана Нойбауер.

Другу частину урочистостей розпочав д-р Микола Шафовал. У своїй промові на честь вручення почесного докторату з філософії відомому філософу та богослову д-рові Ойґенові Бізерові він детально представив його заслуги та досягнення у філософії та теології і наголосив на ключовій ролі, яку проф. О. Бізер відіграє у німецькому науковому світі.

Доповідь „Богословія і наука" виголосив довголітній декан філософського факультету проф. д-р Ріхард Гайнцман.

Святкування продовжилося врученням почесного докторату з філософії провідному діячеві української громади в Канаді Ігореві-Орестові-Янові Ігнатовичеві. Промову на честь вшанування званням почесного доктора філософії виголосив відомий український історик і професор УВУ д-р Орест Субтельний. У слові-подяці за надану йому честь і вшанування д-р І. Ігнатович торкнувся насамперед актуальних подій українського життя в Канаді.

Урочисту програму вечора завершено традиційним "Gaudeamus igitur", а також святковим прийняттям. Музичний супровід урочистостей майстерно виконали Вадим Зандлер (скрипка), Світлана Матвієнко (скрипка), Алла Боборикіна (фортепіяно) та Сільке Айхгорн (арфа).

Пресове бюро УВУ

Ректор УВУ Іван Мигул передає диплом почесного доктора філософії Ігореві-Орестові-Янові Ігнатовичеві. Позаду стоїть проф. д-р Ярослава Мельник.

Збори Клюбу української громади Філядельфії

Управа Клюбу української громади Філядельфії. Фото: Ігор Білинський

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Члени Клюбу української громади Філядельфії (УГФ) провели річні збори 7 лютого. Клюб є центром громадської діяльности у дільниці „Фермавнт" від 1917 року. Збори готували Борис Гаврилюк, Галина Мартин і Володимир Голубовський.

Голова УГФ Софійка Гасюк відкрила збори хвилиною мовчанки, вшановуючи пам'ять членів, котрі відійшли у вічність, після чого виступила зі звітом.

Управа УГФ провела два покази мистецтва, новорічну вечірку, Маланку, Вертеп, вісім кіновечорів, вечірки з різноманітними музичними гуртами, перегляд футбольних змагань збірної України, шість літературних вечорів, на яких поети і прозаїки Олександер Мотиль, Василь Махно, Мар'яна Савка, Віктор Неборак, Тарас Чубай і гурт „Їжак" читали свої твори українською мовою та в перекладі англійською мовою.

Звітувала Контрольна комісія в складі Миколи Кушніра, Марка Калити і Г. Мартин.

Фінансовий секретар Василь Літкевич пояснив, що бюджет на 2009 рік є скромним, тому що громада заплатила за відновлення центру власними фондами.

Номінаційна комісія в складі Миколи Рудницького, Марусі Чемеринської і Уляни Процюк запропонувала список кандидатів до управи УГФ на 2009 рік. Головою управи обраний Ярослав Леськів, який подякував за довір'я і запевнив, що працюватиме для добра УГФ.

Збори призначили фінансові нагороди українським організаціям і добродійним установам: Українській греко-католицькій спілці ім. Андрея Шептицького у Львові, Українській греко-католицькій парафії св. Миколая, видавництву „Смолоскип", на проєкт фільму „Голодомор", Злученому Українсько-Американському Допомоговому Комітетові, радіопрограмі Української Державницької Організації.

Записатися в члени УГФ можна в клюбі, про діяльність якого можна дізнатися на інтернет-сторінці www.ukrainianleague.com

Ігор-Стефан Білинський

„Великдень...

(Закінчення зі стор. 1)

свято, Страсний тиждень з усіма його духовними скарбами, який розпочнеться в понеділок і, врешті, Великдень – велике торжество Христового Воскресіння – є тим, що нас єднає, що робить усіх нас братами і сестрами у Господі, дітьми однієї великої родини, яку називаємо Українською Греко-Католицькою Церквою. Сердечне моє вітання вам усім!

Вже через тиждень, у Великодню неділю, ми вітатимемо одне одного словами „Христос воскрес! Воістину воскрес!". Ці чотири слова – не просто форма вітання, а визнання нашої християнської віри. В них міститься підстава нашої віри, сама суть нашого ставлення до Господа Бога.

Звертаючись до вас цим християнським привітом, хотів би я водночас зробити ці слова змістом свого сердечного побажання для вас з нагоди Великодня. Ми можемо бажати іншим людям багато різних речей, як це ми зазвичай і робимо, але коли замислимося над сенсом слів „Христос воскрес!", то зрозуміємо, що в них міститься усе, що для нас є суттєвим. Те, що Христос зробив і робить для нас, – ось що я хотів би бачити змістом свого побажання, а все інше, що міг би сказати і побажати від себе, повинно відійти на задній план, цілковито поступитися місцем тому, що сам Бог для нас робить і бажає в цей святковий час.

Дорогі в Христі, чи ж не палає наше серце, коли ми чуємо слова великоднього вітання? Чи не блíднуть перед очима нашої душі, нашого духу всі земні блага, а тим більше – чи не втрачають сили всі земні примани? Зникає страх. Зникає тривога. Починаємо відчувати у своєму серці якусь надзвичайну силу. Господь Бог є з нами. Він воскрес. Подолав усе лихо, і немає сьогодні у світі нічого, що могло б замінити Його, що могло б стати кращим, більш змістовним.

У цей великий урочистий час затримаймося на мить, зупинімося у круговерті щоденного життя, застановімося над змістом християнського вітання, тієї основної правди нашого життя – і все, що ми знаємо і що відбувається всередині та довкола нас, набуде іншого вигляду. Там, де було сум'яття – настане мир, а де були брехня і кривда – запанує правда і справедливість. Там, де була смерть, здавалося б, кінець усього, – буде життя.

Дорогі в Христі, перед нами Страсний тиждень, найважливіший тиждень літургійного року. Будемо згадувати останні дні та години життя Ісуса Христа, а серед них найважливіші дві події: у Велику п'ятницю – смерть Ісуса Христа на хресті, у великодню неділю – Його славне воскресіння. Перша подія, на перший погляд, остаточна невдача, а по суті – переможне цілковите віддання себе і всього світу в руки люблячого Небесного Отця. А друга – остаточна перемога над смертю і всім, що могло б віддiлити нас від Господа Бога.

У ці великі святкові дні ми бачимо втіленого Сина Божого Ісуса Христа, який вповні віддав себе Небесному Отцеві. Такими, дорогі в Христі, повинен світ бачити і нас, позначених безмежним довір'ям до Господа Бога. Він має побачити нас учасниками Христової перемоги. Це надзвичайно важливо. Бо ми є християнами, і наше завдання – продовжувати спасенне діло Ісуса Христа. Ми, як Христова Церква, покликані євангелізувати, тобто нести всьому світові Добру Новину про Христову перемогу над гріхом і смертю, якою Він звільнив нас від найбільших лих, не тільки говорити про те, що сталося, а й бути цього видимим знаком, живими свідками.

Дорогі у Христі,
Христос воскрес!

+ ЛЮБОМИР

УКРАЇНА І СВІТ

Вістки з Шевченкового краю

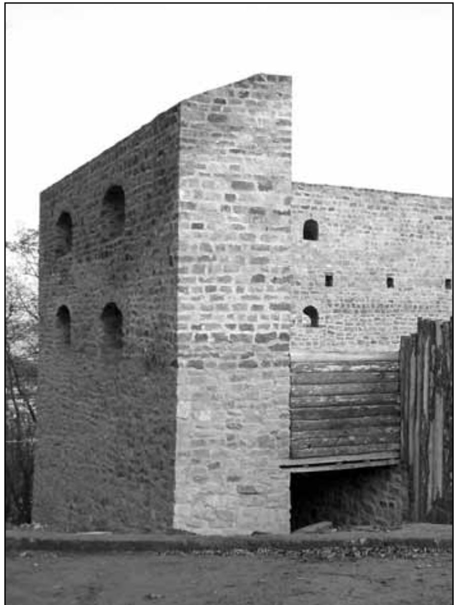
Уже п'ять років триває реставрація Музею Тараса Шевченка у Каневі

КАНІВ. – 13 лютого віце-прем'єр-міністер України Іван Васюник відвідав Канів, щоб перевірити, як триває оновлення Успенського собору та Музею Тараса Шевченка, що на Чернечій горі.

Успенський собор – один з найдревніших храмів України. Його збудували ще у XII ст. У ньому було прощання з Т. Шевченком перед його похованням на Чернечій горі. Більше двох третин реставраційних робіт у храмі вже виконано.

Музей Т. Шевченка зачинили на ремонт ще у 2003 році. На реставрацію вже витратили понад 34 млн. грн. Стільки ж потрібно на завершення робіт. І. Васюник переконаний, що, незважаючи на кризу, до Дня Незалежности України музей буде відчинено.

7 лютого резиденцію гетьмана Богдана Хмельницького в Чигирині та Іллінську церкву в Суботові відвідав міністер культури і туризму України Василь Вовкун. Відновлення резиденції гетьмана буде завершено до вересня.

Відновлення редуту гетьмана Петра Дорошенка в Чигирині.
Фото: Олександер Вівчарик

Голова Черкаської обласної державної адміністрації Олександер Черевко повідомив, що в області здійснюється програма „Золота підкова Черкащини", затверджена Кабінетом міністрів у травні 2006 року. Метою програми є здійснення комплексу заходів для збереження, використання і популяризації історичних пам'яток, відкриття нових туристичних маршрутів та створення сучасної туристичної інфраструктури.

Минулого року Суботів відвідали вже 17 тис. туристів. Унікальні туристичні об'єкті є також у Тальнівському, Звенигородському, Корсунь-Шевченківському та інших районах.

Польща погодилася повернути Чигиринському музеєві булаву Богдана Хмельницького, виготовлену близько 500 років тому з рога африканського носорога. Довгий час вона була у приватній колекції маґнатів Красінських. За булаву польським музейникам пропонують рідкісну старовинну рушницю. Таку зброю мала частина поляків, що у складі армії Наполеона 1812 року йшли на Росію. Однак, у музеях Польщі подібних експонатів нема.

Троянди з карамелі

БАЛАКЛЕЯ, Черкаська область. – Кондитерська фабрика „Меркурій" – єдиний в Україні виробник карамелі з малюнками на паличці. Щодня тут виготовляють до 250 тис. солодких виробів. Їх купують в Україні, Росії, Литві, Німеччині, Білорусі, Данії.

Нещодавно директор підприємства і засновник фірми „Меркурій" Євген Таран, який народився і виріс в Балаклеї, побував на виставці у Кельні (Німеччина), на якій було представлено весь кондитерський світ. За результатами поїздки було укладено три контракти на закупівлю нового обладнання.

На фабриці вже провели реконструкцію, завезли чимало сучасного імпортного обладнання, чим збільшили виробничі потужності підприємства. На фабриці уже виготовляють льодяники з вітамінним комплексом, карамель без цукру для діябетиків, яких в Україні близько 4 млн. осіб, та ін. Випускають карамель у вигляді троянд, пролісків у кошиках, які можна дарувати коханим.

Уже п'ять років триває реставрація Музею Тараса Шевченка у Каневі.

Банани в Україні

ЧЕРКАСИ. – Вічнозелена багаторічна тропічна рослина з великим листям і довгим повітряним корінням – монстера зацвіла в Черкаському тепличному господарстві, власницею якої є Оксана Непочатенко. Рослина ця дуже вимоглива і не зацвіла цього року більше ніде в Україні. У тепличному господарстві дозріли також грона бананів.

– Невеличкий банан я привезла чотири роки тому з виставки у Польщі і посадила, – розповідає О. Непочатенко. – Перше гроно, яке нам дала рослина, важило 30 кілограмів. Сьогодні на одному банані зеленіють три грона, решта ще не плодоносять.

Черкаські аґрономи-експериментатори плянують також виростити інжир та ківі.

Олександер Вівчарик

Євген Таран

Карамельні троянди.

Тарас Бульба на малюнках студії „Зерна"

За кіносценарієм Олександра Довженка. Продовження. Початок в чч. 12, 13

Чути слова матері:

– Забирають вас, щоб не бачити мені більше ніколи, ніколи.

Плаче мати.

– Діти мої, діти! Ой, чи не в першій битві зрубає татарин вам голови? Де ж будуть лежати тіла ваші?

Сидить мати з слізьми на змученому лиці. Сплять Остап і Андрій.

Андрій стоїть на вулиці в Києві. Раптом вусатий машталір панського берлина, що проїздив мимо, стьобнув його батогом і мало не збив з ніг. Бурсак Андрій з шаленою люттю схопив заднє колесо і зупинив ридван. Але машталір ударив по конях, вони рвонули і... Андрій запоров носом у грязюку. Почувся дзвінкий сміх. Звівши очі, Андрій побачив у вікні красуню панночку: чорнооку і біляву, як сніг, осяяний ранковим рум'янцем сонця.

Мати на ґанку. Побачивши синів уже на конях, вона кинулася до Андрія. Вона вхопилася за його стремено й припала до сідла.

Козаки рушили з двору. Мати наздогнала Андрія, незбагненною силою зупинила коня і обняла Андрія. Остап і Андрій їхали сумні і стримували сльози, боячись батька. Проїхавши трохи, вони оглянулись назад. Їх хутір немов у землю сховався.

Річні збори 42-го відділу ООЧСУ

ЛОНҐ-АЙЛЕНД, Ню-Йорк. – 42-ий відділ Організації оборони чотирьох свобід України (ООЧСУ) 8 лютого, при участі понад 60 осіб, провів річні збори. Спершу був спільний сніданок, під час якого присутні обмінювалися новинами американського життя й України.

Збори відкрив голова відділу Дмитро Трояновський. Він привітав присутніх і заступника голови Головної управи ООЧСУ Богдана Гаргая.

Голова президії зборів Катерина Мицьо сказала: „42-ий відділ ООЧСУ існує вже 44-ий рік і належить до найбільш активних громадських організацій. Завдяки таким патріотичним організаціям, як ООЧСУ, український народ вистояв, а на чужині були виховані свідомі українські патріоти, не байдужі до того, що діється в українській громаді і в Україні".

Протокол з минулих зборів зачитала Юля Трояновська, звіт про діяльність відділу зробив Д. Трояновський. Звітували також пресова секретарка К. Мицьо, касирка відділу Марія Копистянська, делеґат XXVIII з'їзду ООЧСУ Андрій Шуль, голова Контрольної комісії Мирон Корнага.

Б. Гаргай привітав учасників зборів і подякував їм за успішну працю, про яку він читав в українській пресі, особливо ж - за точні і систематичні фінансові розчислення з управою.

Номінаційна комісія запропонувала переобрати управу з попередньої каденції, з деякими доповненнями, що присутні прийняли одноголосно. Головою обраний Д. Трояновський. Чотири нові особи подали заяви про вступ до ООЧСУ. Тепер відділ має 72 члени.

Збори закінчено співанням Національного гимну України.

Катерина Мицьо

Звітує касирка відділу Марія Копистянська. В президії (зліва): Катерина Мицьо, Дмитро Трояновський, Богдан Гаргай, Андрій Шуль, Степан Куницький, Юля Трояновська.

Українська Євангельська церква
закликає:
Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

140. Євангелія від Матвія, 2:1-23: втеча Святої родини до Єгипту

Коли у Вифлеємі народився Ісус Христос, до Єрусалиму прийшли мудреці зі Сходу, щоб вклонитися Йому. Цар Ірод, який тоді правив в Юдеї, злякався, що Новонароджений може забрати у нього владу, скликав своїх книжників і запитав, де за пророцтвами має народитися Месія. Йому відповіли, що у Вифлеємі. І цар Ірод наказав вбити в цьому місті усіх хлопчиків, молодших двох років. Але ангел попередив Марію та її чоловіка Йосифа про небезпеку і вони вночі втекли з Немовлям до Єгипту. Коли ж Ірод помер, знову прийшов ангел і звелів втікачам повернутися в Юдею, до Назарету в Галілеї, що вони й зробили.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Ню-Джерзі.

У нашій церкві щонеділі, о 9:30 ранку відбувається „Українська година", яку складають спільна молитва і заняття Біблійної школи.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії.

Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net.

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

„Ми всі ...

(Закінчення зі стор. 1)

нас із славетним Воскресінням Христовим.

Але цієї радости не поділяли бодай два учні Христові. В одному з найбільш пропам'ятних та викличних описів Воскресіння в Євангелії змальовано Клеопу та його неназваного товариша, які спішать з Єрусалиму того знаменного дня, якраз коли заходить сонце.

Вони знервовані, розчаровані та перелякані. Йдучи, розмовляють між собою, тихо та схвильовано, про все, що бачили – про арешт, судову розправу, батожіння та смерть на хресті свого провідника, Ісуса з Назарету, на якого так надіялися, що саме Він принесе їм державне визволення. Вони позбавлені надії, переконані, що все скінчилося. А тоді, не знати звідки, прилучується до них незнаний чоловік та починає розмовляти з ними...

Нам знайома ця чудова сцена, як Ісус поступово підносить завісу з очей Клеопи та його товариша, щоб змогли вони Його впізнати, як Він замінює їхній страх на поновлену надію та ревну віру у дійсність Його воскресіння. Як досягає Він цього? Чим переконує їх? Переконує словом та переломленням хліба.

Коли йде разом з ними, то не чинить Він чуда, щоб негайно переконати Клеопу та його товариша, хто Він. Натомість, Він їх поучає. Він цитує зі Святого Письма і таким способом допускає до того, щоб все, що говорили Мойсей і пророки про прихід Месії, довело їм, хто Він такий. А опісля, при столі у гостинниці в Емаусі, коли Ісус бере хліб, просить благословення, ломить його та ділиться ним з учнями, остаточна перепона зривається, і вони прозрівають. Світло зрозуміння наповнює їх, і вони впізнають Його. Це Господь! З великої радости кидають усе та біжать назад до Єрусалиму, хоч вже глибока ніч, щоб сповістити іншим про цю особливу зустріч з воскреслим Ісусом.

Не випадково товариш Клеопи в мандрівці до Емаусу – без імені. Він бо представляє нас. А дорога, яка сполучає Єрусалим з Емаусом, – це символ дороги, якою ми всі мандруємо. Властиво, все людство ступає цією дорогою – дорогою життя – безмірна хвиля людства, яке, часом веселе та задоволене, а часом - зневірене і розчароване, часом - певне і стійке, а часто - непевне і розгублене, але невпинна хвиля людства, яке все шукає або чекає.

Ми, як товариш Клеопи в цій мандрівці, наївні, повні мінливих надій та спраглі земних благ. Ми засліплені, не бачимо Божого Провидіння, пригнічені життєвими обставинами, гріхами та гордістю. Хто може повернути нам нашу рівновагу? Хто може нас спасти?

Хто, як не Воскреслий Господь, Який приходить до нас з власного бажання. Це Він долучується до нас в нашій щоденній життєвій мандрівці. Це Він навчає і утішає нас. Це Він ділить з нами хліб, як Він зробив це з Клеопою та його товаришем. Іншими словами, Він просвічує нас через Святе Письмо та наповняє нас своїм Тілом і Кров'ю у Святій Євхаристії. І таким чином наші очі відкриті та серця підбадьорені, і набираємо сили на дальшу мандрівку.

У цей чудовий, величний празник Воскресіння нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа молимось, щоб ми все були готові слухати Його голосу, коли різними способами промовляє до нас, але особливо через надхненні твори Святого Письма. Хай наші очі прозріють, щоб ми впізнавали Господа у ламанні хліба та гідно приймали Його у Святій Євхаристії. Хай, як у Клеопи та його товариша, наші серця „горять" любов'ю до Бога та всіх довкруги нас.

Дай, Боже, Вам і Вашим рідним та близьким, нашим братам і сестрам в дорогій нам Україні, та всім розсипаним по всіх закутках світу, здоров'я, радости, спокою та задоволення. Благословенної Пасхи!

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

+Високопреосвященний Стефан Сорока
– Митрополит Української Католицької Церкви у США, Архиєпископ Філядельфійський для українців

+Преосвященний Роберт Москаль
– Єпископ Пармської епархії святого Йосафата

+Преосвященний Ричард Семінак
– Єпископ Чикаґської епархії святого Миколая

+Преосвященний Павло Хомницький, ЧСВВ
– Єпископ Стемфордської епархії

+Преосвященний Іван Бура
– Єпископ-помічник Філядельфійської Архиепархії

Великдень, 2009

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

50-ліття презентації дебютанток на вечорницях „Червоної Калини“

ПЕРЛ-РІВЕР, Ню-Йорк. – 21 лютого в готелі „Гілтон“ було відзначено 50-річчя першої формальної презентації дебютанток на вечорницях „Червоної Калини“. Гості вечорниць, між якими були Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв з дружиною Наталією, Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко з дружиною Оленою, Начальний пластун д-р Любомир Романків, були запрошені до залі, у якій було висвітлено історію дебютів у прозірках. Опісля Ігор Сохан, голова ділового комітету вечорниць, урочисто всіх привітав, а Марта і Орест Кебало провели святкову програму, якою вшанували організаторів минулих дебютів і презентацію цьогорічних дебютанток.

П’ять пар – Ганна Кіт та Андрій Кирилюк, обоє з Брукліну, Ню-Йорк, Олександра Лодинська з Бетані, Конектикат, і Артем Деркач, студент Ратґерського університету, Надія Павлишин з Асторії, Ню-Йорк, та Алекс Кобрин з Помони, Ню-Йорк, Анна-Лариса Тівадар з Озон-парку, Ню-Йорк, та Іван Шанта, студент Коледжу св. Василія в Стемфорді, Конектикат, Зоряна Каспрук з Колонії, Ню-Джерзі, і Юрій Кавацюк з Берклі Гайтс, Ню-Джерзі, увійшли в доросле товариство вечорниць. Їх тепло привітав Посол Ю. Сергеєв, а о. Василь Тівадар, адміністратор Церкви св. Покрови Божої Матері, тато дебютантки, промовив молитву.

Дебютантки вечорниць „Червоної Калини-2009“ (зліва) Надія Павлишин, Ганна Кіт, Зоряна Каспрук, Анна-Лариса Тівадар, Олександра Лодинська.
Фото: Андрій Вовк

Іванці Ганкевич вручає квіти Ігор Сохан.

Дебютантки в коломийці.

Дебютантки виконують танець під час презентації.

Перший баль „Червоної Калини“ відбувся у Львові, в 1921 році, а після перерви за воєнні роки вечорниці було відновлено в 1951 році в Ню-Йорку. Ідею дебюту запропонував Іван Вінтоняк в 1956 році, але традицією дебюти стали після 1959 року, коли Євстахія Гойдиш, яка в той час була кошовою Юначок пластової станиці в Ню-Йорку, організувала першу групу дівчат до формального виступу. Подружжя Кебалів в своєму слові відзначило тих, які підхопили цю ідею і розвинули її.

На залі були члени родини св. п. Мирослави Драган, яка займалася дебютами у 1960-1962-ті роки. М. Драган розвинула ритуал і проводила презентації дебютанток у великій залі Українського народного дому в присутності політичної еліти та представників українських військових організацій. На цьогорічних вечорницях була її донька Оксана Драган-Кравців, яка прибула з Вашінґтону з чоловіком Юрієм і доньками Оленою Кравців і Наталкою Кравців-Дикою та її чоловіком Романом.

Від 1963 року продовжувала представлення дебютанток Христина Навроцька з співучастю І. Вінтоняка. Згодом перебрала цю функцію Іванка Ганкевич, яка готувала дебюти до 1984 року, коли Пластовий загін „Червона Калина“ став співорганізатором вечорниць і до праці включилися Петро і Маруся Крамаренки, І. Сохан і О. Кебало. Ігор І. Сохан вручив квіти І. Ганкевич, яка була присутня з трьома синами. Тиміш і Тарас були з дружинами. Андрій спеціяльно прилетів з України, щоб бути на вшануванні своєї мами.

Від 1985 року за організацію дебютів відповідають М. і О. Кебали. У минулі роки діловий комітет вечорниць очолювали Стефан Рудик, Богдан Титла, Ярослав Ставничий та І. Сохан. Їм допомагали Мирося Савицька, Оля Ставнича і Нестор Голинський. За ці роки традиційний хоровід дебютанток після презентації перетворився на хореографований танець. Його готувала Рома Прийма-Богачевська, а після неї – Аня Богачевська-Лонкевич.

Від 1959 року 700 дебютанток ввійшли в громаду під знаком „Червоної Калини“. Цьогорічна ювілейна програмка з вибитим в золоті логом „Червоної Калини“ (роботи Б. Титли) буде надовго цінною памяткою, бо у ній подано всіх дебютанток у хронологічному порядку. Також на пам’ятку гості бенкету дістали склянку з логом 50-ліття в золоті. Пропонувалося всім колишнім дебютанткам прикрасити вечірні сукні червоною калиною, і під час забави О. Кебало запросив їх до спеціяльного танцю на їхню честь.

Цьогорічні дебютантки, в білих сукнях, з маленькими букетиками малинових троянд в руках, чарували публіку, вражали граціозним виконанням дебютантського танцю у хореографії А. Богачевської-Лонкевич. Грали оркестри „Темпо“ та „Луна“. Дебютантські пари невтомно танцювали традиційну коломийку і гопак.

У складі комітету були І. Сохан, Я. і О. Ставничі, Андрій Косович, Марійка Сохан-Тимець, Богдан Тимець, Мирося Савицька, Роман Савицький, Юрій Яримович, Б. Титла. Співпрацювали з комітетом Володимир Артимишин і Ліда Прокоп, Андрій Вовк і Діяна Юрчук, Андрея Кебало, Оксана Кузишин.

Наступні вечорниці „Червоної Калини” відбудуться 13 лютого 2010 року в залі готелю „Hilton Pearl River“. Адреса: 500 Veterans Memorial Dr., Pearl River, N.Y. 10965. Цей готель в мальовничому місці недалеко ріки Гадсон припав дебютанткам до серця як „замок для королівни”.

Марта Кічоровська-Кебало,
Орест Кебало

Сидять: Ігор Сохан, Аня Богачевська-Лонкевич, Марта Кебало, Орест Кебало Стоять дебютантки з ескортами: Надія Павлишин та Алекс Кобрин, Ганна Кіт та Андрій Кирилюк, Олександра Лодинська і Артем Деркач, Зоряна Каспрук і Юрій Кавацюк, Анна-Лариса Тівадар та Іван Шанта.
Фото: Андрій Вовк

НОВИНИ МИСТЕЦТВА І ЛІТЕРАТУРИ

Мирослав Скорик: „Я усі свої твори подарував народові України"

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 1 березня у філармонії відбувся великий концерт академічної симфонічної оркестри, яка виконала твори українського композитора Мирослава Скорика. Перед початком концерту головний режисер філармонії, Заслужений діяч мистецтв України Микола Волошин провів пресконференцію, на якій М. Скорик розповів про себе та свою творчість, відповів на численні запитання. Особливо докладно композитор розповів про оперу „Мойсей" та балет „Повернення Батерфляй".

Біблійна опера „Мойсей" була написана до 100-ліття Львівської Опери і поставлена у червні 2001 року. Оперу благословив Святіший Отець Іван-Павло II. Газети тоді писали: „Саме його, українського маестра, позначив Господь талантом мистця від музики, аби оперне творіння на тему філософської поеми Івана Франка пролунало в Україні на честь і во славу Папи Римського – земного носія Слова Божого".

Опера мала гучний успіх і в Дніпропетровську, куди її 2006 року привозили львів'яни. На думку М. Скорика, „ця опера цікава передусім тим, що її сюжет – більше філософський, ніж лірико-драматичний; а ще у ній порушуються важливі й актуальні нині проблеми – взаємини провідників з простим людом, протиставлення щирої віри у Бога і зневіри, а також – наслідки втрати віри. Тема цієї опери стосується усіх народів, особливо тих, які виборюють свою незалежність і будують свою державу. Подібно до персонажів поеми І. Франка, Україна теж намагається знайти свій шлях у бурхливому морі внутрішніх та зовнішніх проблем".

Герой України Мирослав Скорик (праворуч) на пресовій конференції. Зліва – Микола Волошин. *Фото: Володимир Єфимов*

На запитання: „Чому „Повернення Батерфляй" – не опера, а балет?" М. Скорик відповів: „Нині у музичному мистецтві є така мода – змінювати жанр відомого клясичного твору. Наприклад, знаємо сучасний балет „Євгеній Онєгін", який, безумовно, має право на існування поруч з клясичною оперою Петра Чайковського; от і бачимо, що цей балет вже тривалий час у репертуарі Львівської Опери має успіх".

М. Скорик розповів, як у молодості їздив по селах, збираючи фолкльорну музику. Дещо з цього він використав, пишучи музику до славетного кінофільму Сергія Параджанова „Тіні забутих предків".

Концертуючи, М. Скорик бував в Австралії і США, де зустрічався з українцями, які мешкають у цих країнах. У розмовах з представниками діяспори не раз поставало питання про українську національну ідею. На думку композитора, сучасна національна ідея має бути, але її не треба надто деталізувати, а тим паче штучно нав'язувати. „Від того, що будемо безперервно повторювати „Любіть Україну! Любіть Україну!" краще Україні не буде. Кожен має сумлінно робити свою справу", – вважає композитор.

М. Скорик – львів'янин, професор консерваторії, голова Міжобласного відділення Національної спілки композиторів України. Йому присвоєно звання „Герой України". Він багато концертує в Україні, а перед концертом в Дніпропетровську диригував камерною оркестрою у Вінниці. Концерти відбулися у Харкові, Феодосії, Одесі та інших містах, де переймаються сучасною музичною культурою.

Твори М. Скорика звучать у музичних програмах Українського радіо, на концертах. У кожному концерті відомого скрипаля Остапа Шутка, якого в Европі називають „Скрипка України", звучить „Мелодія" М. Скорика. Перед її виконанням скрипаль щоразу виголошує: „Цю чудову мелодію композитор подарував народові України". Я запитав про обставини цього дару, на що М. Скорик відповів: „Я усі свої твори подарував народові України!"

Вранці того дня М. Скорик прослухав репетицію концерту і задоволено відзначив високий рівень оркестри під керівництвом Заслуженої діячки мистецтв України Наталі Паномарчук.

У програмі концерту були транскрипції музичних творів Ніколо Паґаніні. Транскрипції – це композиторське прочитання музики іншого композитора. М. Скорик вельми поважає цей жанр: „Одна справа, коли твір виконує одна скрипка, а інша – коли чуємо велику оркестру, та ще й музика осучаснена".

Концерт складали п'ять таких обробок-аранжувань, в тому числі два концерти М. Скорика для скрипки з оркестрою (солістка – Заслужена артистка України Богдана Півненко). Увечері протягом трьох годин меломани насолоджувався музикою М. Скорика.

Володимир Єфимов

ПОДИХ ІСТОРІЇ

Австраліяна Давида Бурлюка

Напередодні свого 80-ліття та 50-ліття подружнього життя батько українського футуризму Давид Бурлюк з дружиною Марусею, заощадивши грошенят, вирушили у семимісячну кругосвітню подорож на океанському лайнері „Оріяна". У лютому 1962 року вони досягли Австралії, де вирішили здійснити поїздку на попутних вантажівках вглиб країни – від Мельбурну до Брісбену. Під час цієї автоподорожі Д. Бурлюк часто зупинявся і робив замальовки. Про свої враження про п'ятий континент він охоче ділився з журналістами: „В Австралії я перш за все вражений просторами країни та красою неба... До від'їзду я неодмінно маю намалювати ваше зоряне південне небо".

Мистця також вразили австралійські евкаліптові ліси, сріблясті дюни Едемських пагорбів, отари тонкорунних овець, зелень бананових плантацій, велич фантасмагоричного тихоокеанського узбережжя.

Прибувши до Брісбену 21 лютого, Д. Бурлюк поповнив свій запас фарб і відразу почав малювати навколишні краєвиди.

Під час перебування у Брісбені, як зазначено у щоденнику, мистець встиг написати два олійні полотна та кілька акварелей. В результаті 29 творів мистця (олійні праці, акварелі та рисунки) були виставлені у брісбенській ґалерії „Моретон". Виставку, яка діяла 20-29 березня 1962 року, відкрив директор Квінслендської художньої ґалерії Лорі Томас. Місцева преса широко описувала цю подію у культурному житті штату Квінсленд.
Так, у місцевій газеті „Courier Mail" 23 березня було вміщено світлину, на якій симпатична Енід Клінґ з Ню-Фарму з цікавістю оглядає виставку творів Д. Бурлюка.

Д. Бурлюк розповідав журналістам про стан живопису в Радянському Союзі, який він відвідав 1956 року і де у нього проживало багато друзів. Зокрема говорив про утиски свободи художнього виявлення. Він наголошував при цьому, що вільне від ідеології виявлення дуже важливе для митця. Але художники не мають забувати, що слід навчатися у образотворчому і клясичному стилях. Якщо вони не будуть цього робити, у них не буде надійного підґрунтя, на основі якого вони зможуть далі працювати та вдосконалювати свою майстерність.

Про перебування подружжя Бурлюків на австралійському континенті з газет дізнався член брісбенського товариства „Наука та мистецтво" скульптор Георгій Вірін-Єзерський. Як з'ясувалося, його батько, історик та письменник Михайло Єзерський (1891-1976) ще у Москві був добре знайомий з Д. Бурлюком. Г. Вірін-Єзерський запросив подружжя до себе, і мистець з дружиною майже весь час проводили у нього, виїжджаючи на ескізи та повертаючись додому лише на ночівлю.

Брісбенська журналістка з газети „Truth", яка брала інтерв'ю у художника, була надзвичайно вражена його енерґією. А про його дружину написала так: „Вона завжди з ним. Коли він малює, вона стоїть біля нього, спостерігаючи за його роботою. Коли він розмовляє, вона сидить поряд з ним і слухає. І варто йому забути чиєсь прізвище або якусь дату, що іноді трапляється, то він звертається до неї і вона йому негайно підказує. Вони нерозлучні, і здається цілком природним, що він за обох підписується „Давид Маруся Бурлюк".

До речі, це, очевидно, підтверджує і те, що в каталозі Квінслендської картинної ґалерії маститий художник значиться саме під таким іменем.

Брісбенські відгуки про виставку Д. Бурлюка були позитивними. Мистецький критик Ґертруда Ланґер написала, що його твори „дуже образотворчі, і часто – яскраві та веселі, як великодні писанки... Ті, кому обридли звичайний підхід та наперед заготовлена палітра багатьох з наших [австралійських] пейзажистів, будуть у захваті від того, як ті ж самі краєвиди сприймає свіже око".

Однак, треба з прикрістю зазначити, що Д. Бурлюк у Брісбені не продав майже жодного свого полотна. Навіть Квінслендська ґалерія, директор якої відкривав його виставку, не спромоглася придбати хоча б одну його картину з видами рідного міста. І лише американський консул у Брісбені Нокс Лемб купив одну картину майстра.

Спілкування Д. Бурлюка з місцевими українською та російською громадами, вочевидь, було більш вдалим. Так, Л. Лоскутов, який писав статті про життя російської громади у Брісбені до мельбурнської газети „Єдність", завітав до Бурлюків і був прийнятий ними дуже гостинно. У свою чергу, він запросив подружжя Бурлюків до свого дому, де познайомив з членами та управою Російського клюбу та ініціятивною групою, яка незабаром започаткувала товариство „Наука та мистецтво". Відбулися зустрічі у клюбі та в домівках інших приватних осіб з числа діяспори.

В оселі Віріних Бурлюки відзначили своє „золоте весілля" – 50 років подружнього життя. На честь цього ювілею та на згадку про їхнє знайомство і дружбу, що започаткувалася, Г. Вірін виготовив два барельєфи у вигляді медальйонів з профілями Бурлюків, які вони повезли з собою додому до Америки. Сьогодні ці медальйони мають зберігатися у нащадків художника в США.

Зі свого боку, Д. Бурлюк подарував Г. Вірінові одну з австралійської серії своїх картин – „Човни на річці Брісбен біля передмістя Гамільтону". Решту робіт було відіслано пароплавом до Ню-Йорку на адресу аґентки художника Елли Яффе, яка на той час готувала виставку творів мистця до його 80-ліття.

Після закриття виставки у Брісбені Д. та М. Бурлюки переїхали на кілька днів до Сіднею, звідки 11 квітня на пароплаві „Оріяна" продовжили свій навколоземний вояж до Европи. Там вони провели ще кілька місяців в Італії, Греції, Франції та Англії. Додому у Ню-Йорк повернулися лише у серпні 1962 року.

Під час перебування на „зеленому континенті" Д. Бурлюк, крім знайомства з країною, живопису та влаштування персональної виставки, написав також цикл віршів, які були опубліковані у альманасі „Колір та рима". Прощання з Австралією було відзначено мистцем і поетом такими рядками:

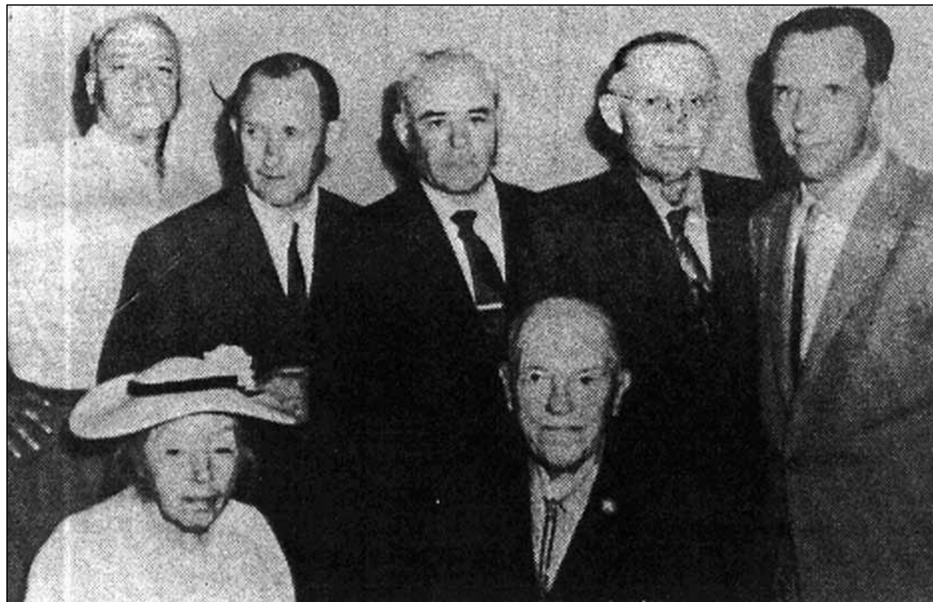
Чайка над водною гладдю
Махає прощально крилом,
Від'їзду останню стадію
Їй подолати легко.
Для неї усе це байдуже,
Нам же сумно і жаль
Життя частину по водній гладі
В австралійську закинути даль.

(Переклад з російської О. Капітоненка)

Так, дещо на ностальгічній ноті, завершилася Австраліяна українського та американського мистця Д. Бурлюка. На жаль, вона ще мало досліджена бурлюкознавцями п'ятого континенту.

Олександер Капітоненко
голова Фундації
ім. Давида Бурлюка
Суми

Георгій Вірін малює портрет Давида Бурлюка в Брісбені, 1962 рік.

Маруся та Давид Бурлюки у колі членів брісбенського товариства „Наука та мистецтво".

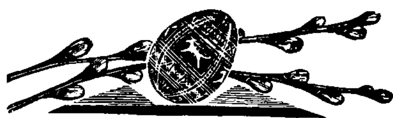
ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
РЕДАКЦІЇ „СВОБОДИ“ і THE UKRAINIAN WEEKLY та УПРАВА СОЮЗІВКИ

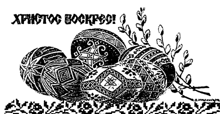
— с к л а д а ю т ь —

ЧЛЕНАМ ГОЛОВНОГО УРЯДУ, ГОЛОВАМ ОКРУГ, СЕКРЕТАРЯМ ВІДДІЛІВ та ЇХНІМ УПРАВАМ,
ВСІМ НАШИМ ЧЛЕНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, ЧИТАЧАМ і ГОСТЯМ СОЮЗІВКИ

найкращі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО!

Радісних Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ,
ГОЛОВНОМУ УРЯДОВІ УНСОЮЗУ,
ПРАЦІВНИКАМ, УПРАВАМ ОКРУГ та ВІДДІЛІВ

щиро бажають

СТЕФАН і СВЯТОСЛАВА КАЧАРАЇ з родиною

Радісних Свят
Христового Воскресіння

родині, друзям, знайомим
і всім членам Головного Уряду, головам округ і секретарям відділів,
працівникам і всім членам Українського Народного Союзу

бажають

д-р ЗЕНОН ГОЛУБЕЦЬ
з дружиною МИРОСЛАВОЮ і родиною

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Радісних Свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

родині, приятелям
і всій українській громаді в діяспорі і Україні

бажають

МИХАЙЛО КОЗЮПА
з дружиною АННОЮ
і дітьми ТАТЯНОЮ і ДАНИЛОМ

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І ЗНАЙОМИМ,
ГОЛОВНОМУ УРЯДОВІ УНСОЮЗУ,
ГОЛОВАМ ОКРУГ І СЕКРЕТАРЯМ ВІДДІЛІВ
ТА ЇХ УПРАВАМ

щиро бажає

ХРИСТИНА Є. КОЗАК з родиною

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І
ВСІМ ЧЛЕНАМ УАКРади

б а ж а ю т ь

НАТАЛКА та ІГОР ҐАВДЯКИ
з родиною

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У Світлий День
Христового Воскресіння
найкращі побажання,

Веселих і Радісних Свят

родині тут і в Україні, приятелям, пацієнтам,
знайомим та всьому українському народові
на Батьківщині

п е р е с и л а ю т ь

д-р Любомир ВОРОХ
з сином д-ром Любославом та
донями Андреєю і Татіяною

Радісних Свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Приятелям, Знайомим та Пацієнтам

бажають

д-р МАРКО і д-р ЛЮДМІЛА ОЛЕСНИЦЬКІ
з донями і сином та їхніми родинами

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І ЗНАЙОМИМ

бажають

д-р АРІЯДНА і ОЛЕГ ГОЛИНСЬКІ
з донечками АЛЕКСОЮ і СОФІЄЮ
та синами ЮЛІЯНОМ і МАРКІЯНОМ

Радісних Свят
Воскресіння
Христового

Рідні, Приятелям, Пацієнтам і Знайомим

бажають

д-р ОСТАП і ВІРА ТЕРШАКІВЦІ
з родиною.

Українська Католицька Парафія Покрова Божої Матері, Отці Василіяни
1745 Washington Ave., Bronx NY 10457
Сердечно вітає жертвенних парафіян, прихожан і приятелів
З ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Сотрудник: о. Лаврентій Лавринюк, ЧСВВ
(718) 731-9392 або (917) 499-7862

Радісних Свят
Воскресіння Христового

Рідні, Приятелям і Знайомим

бажають

АННА і СТЕФАН МАКУХИ

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітаємо

родину в діяспорі і на рідній Батьківщині
та всіх ближчих і дальших друзів

та

бажаємо радісних свят

ЗЕНОН, ДОЗЯ і ВІКА
КРІСЛАТІ

Христос Воскрес!

Клівленд
Огайо

Clevelend
Ohio

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ
ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРАЦІВНИКАМ
і ПАЦІЄНТАМ

бажає

Д-р МАРУСЯ КУШНІР З РОДИНОЮ

Dr. MARUSIA KUSHNIR
FAMILY DENTAL OFFICE

120 Millburn Ave, Ste M4
Millburn, NJ 07041
(973) 467-9876

Веселих та Щасливих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Приятелям і Знайомим по обох боках океану

бажають

ЛЮБА ЛАПИЧАК-ЛЕСЬКО
і МИХАЇЛ ЛЕСЬКО

З ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ!

НАЧАЛЬНИЙ ПЛАСТУН

ЛЮБОМИР РОМАНКІВ

вітає

ІЄРАРХІВ І ДУХОВЕНСТВО УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ,
ГОЛОВНІ ПЛАСТОВІ ПРОВОДИ, КРАЙОВІ ПРОВОДИ,
УСІХ ПЛАСТУНОК І ПЛАСТУНІВ, РІДНИХ, ПРИЯТЕЛІВ,
ЗНАЙОМИХ Й УВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

щиро вітаємо

РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ І КЛІЄНТІВ

ЗІРКА І МИРОСЛАВ
СМОРОДСЬКІ з родиною

РАДІСНИХ І
ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

щиро бажають

РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

Мґр ОКСАНА КУЗЬМАК,
доня РОКСОЛЯНА,
АДРІЯН і АРІЯНА-ЛЮБОМИРА ЗАЯЦІ

БОГДАН БУХВАК з РОДИНОЮ
і ПРАЦІВНИКИ „МІСТ - КАРПАТИ"
у ЧИКАҐО

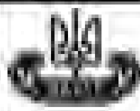
бажають

всім близьким, клієнтам і знайомим

Радісних Свят
Воскресіння Христового

„Як посилати, то через „Карпати"!

2235 W. Chicago Ave ., Chicago IL 60622 • Тел.: (773) 489-9225

ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ
ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

З Великим празником Воскресіння Христа

Щиро вітає Український Вільний Народ в Україні, Президента України Віктора Ющенка, щиро вітаємо Ієрархів Українських Церков на Батьківщині і на поселеннях, Провід Організації Українських Націоналістів і Голову Андрія Гайдамаху та все членство ОУН, всі громадські й політичні організації, усі братні організації Світової Конференції Українських Державницьких Організацій, Світовий Конгрес Українців, Український Конгресовий Комітет Америки, Членів керівних органів ООЧСУ, Управи Відділів, усе членство та їхні родини та ***бажаємо Веселих Свят!***

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!!

Головна Управа ООЧСУ

З радісним Святом Воскресіння Христового

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

щиро вітає

Ієрархів Українських Церков, Президентів США та України, їхні уряди, український нарід на рідних землях, членство УККА та всю українську громаду! Напередодні свята Воскресіння Христового українські демократичні сили знову об'єдналися і продовжують вести Україну шляхом усталення демократії та дальшої евро-атлянтичної інтеґрації. Тому нашим обов'язком є допомагати нашим братам і сестрам відбудувати Українську Державу. Нехай Воскреслий Христос дарує Вам силу і здоров'я, щоб разом працювати для добра України, українського народу та нашої громади в США!

Христос Воскрес!

Ukrainian Congress Committee of America
203 Second Avenue
New York, NY 10003
Tel.: (212) 228-6840
E-mail:ucca@ucca.org

Воістину Воскрес!

Ukrainian National Information Service
311 Massachusetts Avenue, NE
Washington, DC 20002
Tel.: (202) 547-0018
E-mail:unis@ucca.org

Українська Громадо!

ХХ-те століття в історії України стало хресною дорогою нашого народу. Голодомор, репресії, поневолення були тими ворожими чинниками, які руйнували нашу Націю. Тому Воскресіння Христове, яке символізує перемогу добра над злом, має для нас особливе значення. Врешті через багато років затяжної боротьби Україна здобула довгоочікувану незалежність. А те, що сьогодні виринають проблеми визнання Голодомору, як ґеноциду, УПА як воюючої сторони, української мови як єдиної в Україні є наслідками того, що правдиві історичні факти про знищення українського народу були постійно прихованими, а у сьогоденні ще не поширені в Україні.

В Україні та інших країнах світу на основі архівних матеріялів відкриваються нові правлом для дослідження та вивчення історії для майбутніх поколінь. Саме над цим понад 30 років працює колектив видавництва “Літопис УПА”. Досі вийшло 68 томів - 46 томів в Основній Серії, 12 – в Новій Серії та 9 – в Серії “Бібліотека” і том “Повстанські Могили” (web-адреса сторінки в інтернеті: www.litopysupa.com). Зовсім недавно для більш широкого загалу започаткована нова серія "Події і Люди", в якій досі опубліковано п'ять важливих біографічних даних про визначних осіб Визвольного Руху України, зокрема про головного командира УПА – Романа Шухевича, президента УГВР – Кирила Осьмака, провідника ОУН – Степана Бандеру та ін. і планується багато інших. Саме щедра українська громада, яка опинилася за межами своєї держави, своїми посильними датками підтримала "Літопис УПА" у формі фундацій та пожертв. **Усім тим, хто не був байдужим до наших закликів, складаємо велику подяку і просимо про подальшу підтримку.**

Сьогодні на робочому столі видавництва “Літопис УПА” знаходиться низка запланованих книг, які можуть появитися на світ за наявності відповідних фондів.

Серед запланованих видань:

Підпільна Пошта України: Історія визвольної боротьби в марках.; Нагороди УПА (1944-1952 рр.); Мирослав Онишкевич “Орест”-командир ВО УПА 6 “Сян”; Воєнна Округа УПА “Буг” 1944-1948. Документи і матеріали; Боротьба проти повстанського руху і націоналістичного під-пілля: протоколи допитів заарештованих радянськими органами державної безпеки керівників ОУН і УПА; Діяльність молодіжних структур ОУН(б) і УПА як складова українського націо-нально-визвольного руху 1939-1955 рр.; УПА на Тернопільщині: Спогади і матеріяли учасників визвольної боротьби; УПА у світлі словацьких і чеських документів:1945-1948 рр.

Тож з конечности в цей святочний час звертаємося до української громади допомогти у формі пожертв та фундацій зреалізувати цей важливий проект. Імена усіх жертводавців та біографічні дані Фундаторів будуть поміщені у наших виданнях і також збережені у архіві УПА при Торонтонському університеті. Надіємось на Ваше розуміння та підтримку.

Адміністрація та Редакція Видавництва “Літопис УПА”
Чеки просимо Вас пересилати на адресу: **Litopys UPA**
P.O. Box 97, Station “C”
Toronto, ON, M6J 3M7 Canada

Дирекція Українського Освітньо-Культурного Центру

щиро вітає

українську громаду

з Великим Днем Світлого Христового Воскресіння!

Зичимо щастя кожній родині, міцного здоров’я, добробуту, творчої наснаги в усіх справах в ім’я розквіту нашої Батьківщини – суверенної України!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

З нагоди Світлого Празника Христового Воскресіння

Екзекутива та Рада Директорів Злученого Українського Американського Допомогового Комітету ЗУАДК,

засилає щирий привіт і святочні побажання

Ієрархам Українських Церков, організаціям і жертводавцям, членам ЗУАДК-у та всім Братам і Сестрам українцям.

Нехай Всемогучий Господь обдарує всіх щедрими ласками.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Екзекутива ЗУАДК-у

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогі Приятелі!

«Свята Софія» Релігійне Товариство Українців Католиків у ЗСА, яке 1974 р. заснував Патріярх Йосиф Сліпий, бажає усім добрим людям веселих і благословенних свят Христового Воскресіння. Великдень це – час великої радости, час обнови, час похвали та подяки Всевишньому за те, що він дав Свого єдинородного Сина, щоб спасти світ. Ми, українці, повинні бути особливо вдячні Господеві за Воскресіння нашої Церкви, за її героїчних провідників і за свободу нашого народу.

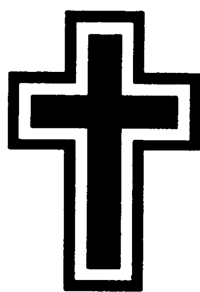
Десять років тому, у 1998 році, Товариство "Св. Софія" збудувало "Музейно-меморіяльний комплекс ім. Патріярха Йосифа" у його рідному селі Заздрість. Сьогодні цей комплекс відвідують паломники – українці й неукраїнці з різних країн світу. Саме у цій престижній (і, можна сміливо сказати, святій) для всього українства справі, звертаємося до Вас з проханням прилучитися до рядів жертводавців на розбудову цього пам'ятника першого Патріярха України.

Прохаємо Вас допомогти нам у цьому доброму ділі щедрою пожертвою. Всі пожертви можна відтягати від податку. Чеки слід виписувати на:

St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics, Inc.
Адреса: 7911 Whitewood Road, Elkins Park, PA 19027.

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогі брати і сестри
у Господі нашому Ісусі Христі!

Українська Євангельська Церква Громад Божих в Юніон, Н. Дж. вітає усіх читачів „Свободи" і The Ukrainian Weekly, усіх членів Українського Народного Союзу з Великоднем!

Українці в Америці можуть належати до різних політичних партій, течій і спільнот, але переважну більшість єднає у велику родину тільки віра у нашого Спасителя Ісуса Христа, усіх нас провадить стежками життя Його любов, усі ми черпаємо наснагу і мудрість у Божому Слові. Тому Великдень є провідним християнським святом більшости українців. У святкові дні бажаємо вам доброго здоров'я!

Вчіться любові до людей в Ісуса Христа, чиніть добро, а коли самі потребуєте духовної чи матеріяльної підтримки, приходьте до нашої Церкви. Щосереди, увечорі, тут видають харчі потребуючим.

Недільні Богослуження – о год. 10:30 ранку.
Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083
Тел.: (908) 686-8171

ВОЛОДИМИР ЦЕБУЛЯ, пастор

В імені Головної Управи
УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА
складаємо
наші найщиріші вітання та побажання
благословенних і радісних свят

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

всім нашим членкиням,
духовенству всіх наших церков,
всім українським організаціям та товариствам
Бажаємо благословенних і радісних свят.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Наталія Іванів, голова УЗХ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих Свят Воскресіння Христового
бажає
Ректорові, Сенатові, Професорам, студентам УВУ,
Меценатам, Добродіям та Жертводавцям на Фундацію
Українського Вільного Університету, Духовенству Українських Церков,
Установам, Молодечим і Студентським Огранізаціям та всьому
Українському Народові у Вільній Україні і на чужині.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
43 St. Marks Place, New York, NY 10003
Mailing Address: UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDAION, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276
Tel.: (212) 353-3029 • Fax: (212) 260-5408

ШКІЛЬНА РАДА при УККА

бажає

всій українській громаді

**_ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ._**

Просимо не забувати про потреби
українського шкільництва.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих Свят Воскресіння Христового

бажає своїм членам, жертводавцям, землякам
в Україні й поза Україною

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street, New York, NY 10003
Tel.: (212) 228-0110 Fax: (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Web site: www.ukrainianmuseum.org

**УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ
АМЕРИКИ**

вітає щирим

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО

УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ,

УПРАВИ ТА ЧЛЕНСТВО ВСІХ

УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

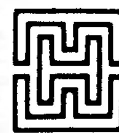
І ВСІХ СВОЇХ ЧЛЕНІВ, ПРИЯТЕЛІВ

ТА ЛАСКАВИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ.

2 East 79th Street, New York, NY 10075

(212) 288-8660

**НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
в АМЕРИЦІ**

вітає зі святом

ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДНЬОГО

та бажає

*своїм членам і всій українській громаді
Північної Америки, України і світу
духовного скріплення і Божих благ.*

НТШ-А щиро вдячне громаді
за досьогоднішню підтримку
наших видавничих та інших наукових
проєктів на терені Америки й України.

**ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА
ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО
ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ
(ОДВУ)**

в і т а є

*все своє членство,
братні організації
та всю
українську громаду в США,
з величним Святом*

Христового Воскресіння

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

ОЛЕКСАНДЕР ПРОЦЮК, Голова

КЛІЄНТАМ, УКРАЇНСЬКИМ І ВЕТЕРАНСЬКИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ

*РАДІСНИХ І
ЩАСЛИВИХ СВЯТ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО*

б а ж а є

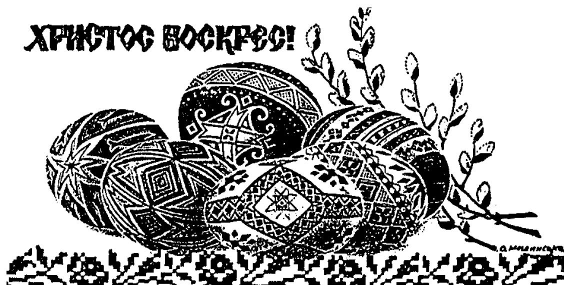
ЙОСИФ КУПЧАК з родиною

власник

JOSEPH MEAT MARKET

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ • Tel.: (732) 442-4660

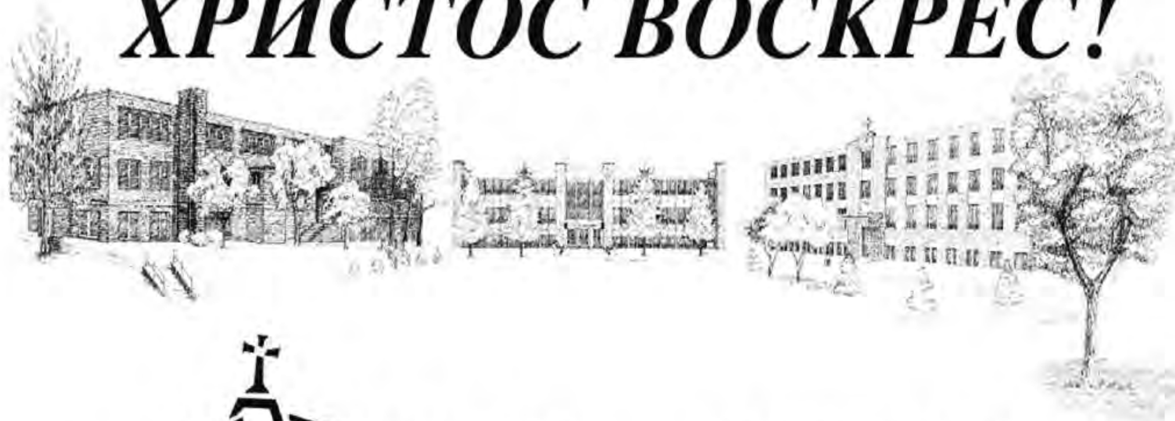

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Федеральна Кредитова Кооператива
СУМА в Йонкерсі, Н.Й.
разом зі своїми філіями

вітає
Всіх своїх шановних членів, приятелів та українську громаду
в Йонкерсі, Н.Й., Спрінґ Валі, Н.Й., Стемфорді, Кон.,
Ню-Гейвені, Кон. та околицях

З Радісним Святом
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ!

Бажаємо усім доброго здоров'я, миру і спокою,
успіхів у житті та праці на добро українського народу.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Члени Дирекції, комісії та працівники Федеральної
Кредитової Кооперативи СУМА.

SUMA (YONKERS) FEDERAL CREDIT UNION
125 CORPORATE BLVD.
YONKERS, NY 10701
914-220-4900

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION **УКРАЇНСЬКА** ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

Добробут для Поколінь від 1953 р *Prosperity for Generations since 1953*

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

CHRIST IS RISEN!

EASTER GREETINGS
TO ALL OUR MEMBERS AND FRIENDS
FROM
COAST TO COAST

MAIN OFFICE:
ROCHESTER, NY

Syracuse, NY
Albany, NY
Sacramento, CA
Boston, MA
Portland, OR

1-877-968-7828 www.rufcu.org

Христос Воскрес!

Веселих Свят!

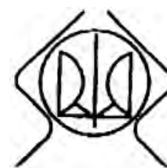

Дирекція і Працівники
Української Федеральної Кредитової Кооперативи
"САМОПОМІЧ"
Філядельфія – Трентон

бажають всім теперішнім і майбутнім членам багато щастя, здоров'я і добробуту. Рівночасно просимо не забувати, що лише у своїй установі Ви можете дістати повну і чесну обслугу, найвищу дивіденду і найнижчі опроцентування на позичках.

Easter Greetings
from

Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union
Philadelphia -- Trenton
(215) 725-4430 – 1-888-POLTAVA
www.ukrfcu.com

Ukrainian Selfreliance
Michigan Federal
Credit Union

Main Office: 26791 Ryan Road, Warren, Michigan 48091
(586) 756-3300 • Fax: (586) 756-4316
E-Mail: usmfcuinfo@usmfcu.org
Toll-Free Outside Michigan: 1-877-POLTAVA (765-8282)
www.usmfcu.org

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З Величними Святами

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітаємо

СВОЇХ ЧЛЕНІВ ТА ВСЮ
УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКУ ГРОМАДУ

ДИРЕКЦІЯ і ПРАЦІВНИКИ

Чеський патріотизм...

(Закінчення зі стор. 5)

Україні стали її складовою частиною з усіма правами й можливостями на власні школи, синагоги.

З єврейської громади вийшов не тільки відомий клясик єврейської літератури Шолом-Алейхем (1859-1916), який народився і прожив в Україні до 1905 року та якому в Києві відкрито музей. Тут народився і живе один з найвідоміших сучасних українських поетів Мойсей Фішбейн. Тут народилася і борець за Україну Стелла Кренцбах, видатна ізраїльська діячка. З України вийшов не один політик сучасного Ізраїлю.

Україна та Ізраїль мають багато спільного: обидва народи століттями терпіли бездержавність, переслідування, окупацію, концентраційні табори радянські і німецькі, пережили знищення мови (іврит) або заборону писати й розмовляти (українська мова), дочекалися проголошення незалежних держав: Ізраїль – в 1948 році, Україна – в 1991-му. Обидва народи пережили геноцид: один – нацистський, другий – комуністичний.

Багато євреїв себе реалізували в Україні в науці, культурі й політиці. Тому тяжко зрозуміти, чому під сучасну пору видатні підприємці, банкіри, фінансисти, політики та ін. засновують і видають російськомовні газети, журнали, телевізійні програми російською, а не українською мовою.

Чому, скажімо, українському політикові Едуардові Гурвіцеві (міський голова Одеси), підприємцеві Вікторові Пінчукові, Вадимові Рабіновичеві чи діячеві культури Дмитрові Табачникові, ближча державна мова сусідньої держави, ніж мова країни, в якій вони живуть і себе успішно реалізують?

Чеські євреї підтримували чеську культуру, польські – польську, німецькі – німецьку, російські – російську, то чому б не всій єврейській громаді підтримувати розвиток української мови і культури? А коли вже не брати активної участи в українському культурному житті, то хоч би не просувати російське, бо ж воно не рідне і для українського єврея!

В різних газетах України останнім часом появилася низка статтей про те, як далі жити. Одні пропонують змінити президента, інші – уряд, ще інші – Верховну Раду, а дехто вбачає порятунок у „добрій" диктатурі. А мені здається, що найкращим і найдешевшим способом було б повчитися, перебрати досвід від того, хто вже подібне пережив.

Чеська республіка та її досвід на шляху становлення міцної національної держави може послужити багато в чому прикладом. Насамперед тут панує право понад партійні інтереси, закон рівний для всіх, колишніх працівників спецслужб ніхто не розстріляв, але усунув від керівництва країною. Існує й тут значна кількість партій, але депутатів обирають не керівники бльоків, а люди, перед якими депутати мають звітувати.

Долю країни, як і долю дитини, не можна віддавати в руки, які нездатні керувати і допомагати, яким чуже слово „наше" і для них існують лише слова „моє", „мені".

Олександер Вівчарик

Подорож у каторжні місця

(Продовження. Початок в ч. 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13)

Бараки для українців

У цей час мій батько Ілля Вівчарик перебував на рідній Тернопільщині і мріяв про вільну Україну. Однак, для нього на Півночі вже будували шахту. Роботами керував начальник дільниці, колишній в'язень Яків Урбанський – батько відомого в СРСР актора кіно Євгена Урбанського, про якого я теж згодом розповім. Але долю мого батька та інших українців вже вирішували в Москві. Готувалися до відіслання в табори Інти десятків тисяч нескорених з заходу України. Але саме це стало стратегічною помилкою комуністичної верхівки СРСР, яка прискорила його розвал.

Психологію в'язнів тих часів з'ясовують нотатки Олени Калакуцької, батько якої будував в Інті електростанцію. Після його звільнення на поселення до нього приїхала дружина Галина з донькою. Саме Г. Калакуцька влітку 1943 року організувала театр, стала начальником центрального клюбу і його художнім керівником. О. Калакуцька пише про це:

„Життя наших батьків починалося як на попелищі – усе знищено, самі недогарки. Після довгої розлуки з'єднувалися подружні пари. Моєму батькові було 33 роки, коли його висмикнули з родини, і 42, коли він знову знайшов її. Працювали по 10-14 годин на добу. Таке життя вони розглядали як обов'язок, як незаперечний факт…

І над усим цим життям постійно висіла тінь минулого, панувало бажання вирватися з цього кола і повна безнадія щодо майбутнього. Вони усвідомлювали, що їхнє майбутнє і майбутнє їхніх дітей – безправне. Будь-якої миті кожного з них держава могла інтернувати. Це були лікарі, інженери, вчені, шахтарі, медичні сестри, дипломати, військовослужбовці.

Це були росіяни, євреї, азербайджанці, поляки, українці… Їхнє життя було подвижницьким навіть після того, як вони вийшли з зони. Вони проєктували дороги і мости, будували шахти, електростанції, добували вугілля, лікували хворих. Це вони „освоювали Північ". Це їхніми кістками проклали залізниці в тундрі. Це вони заселили Передполяр'я і Заполяр'я.

Що ж вони самі думали про свої „злочини", про ту систему, що загнала їх за колючий дріт і перетворила у рабів? Виявляється, тато уважав себе винним у тому, що випадково купив у колеґи панчохи для дружини, що його батько – російський штабс-капітан – служив на території Польщі, яка входила на той час до складу Російської імперії. Усе життя він писав кудись, і все намагався довести, що, окрім купівлі годинника, черевиків і панчіх, він ніяких справ з арештованим колеґою не мав.

Вони відчули не тільки радість реабілітації, але і страшний шок. Шок від того, як просто і буденно їх повідомили: „За відсутністю складу злочину…" Але ж вони це знали давно. „Нема навіть „пробачте" в цьому папері", – казав тато".

Зовсім інші настрої принесли в цей край ув'язнені українські націоналісти. Усередині 1940-их років у глухому закутку Комі, на болотах і вічній мерзлоті постало, нарешті, більш менш облаштоване поселення з копальнями, що давало вугілля для імперії зла, як сказав свого часу Роналд Рейґан. Звели його важкою каторжною працею і ціною життя в'язні, зібрані з усього Радянського Союзу.

У в'язнів з західньої України, „визволених" Червоною армією, переважно членів ОУН і УПА, страждань і роздвоєности душі не було. Вони знали, що комуністична ідеологія – це терор, брехня і цинізм, що СРСР – це тюрма народів. Їхня жага свободи відразу почала роз'їдати зсередини бузувірський витвір більшовиків.

Інта вже не та

Восени минулого року мене зустрічала вже не табірна Інта. Я приїхав у звичайне місто російської Півночі. Уже давно немає тут ні колючого дроту, ні веж з вартовими. Далеко у тундрі догнивають залишки страшного минулого.

Але нема вже і того міста, яке я пам'ятав з дитинства. Сучасна Інта – облуплена, провінційна, депресивна. А найгірше, – вона майже втратила ту ауру піднесености, інтеліґентности і нестримного бажання жити, яку в неї вдихнули десятки тисяч майже одночасно звільнених в'язнів, переважно – українців.

Все це я відчув згодом. А першого дня, трохи перепочивши після їзди потягом (від Москви – півтори доби), пішов дихати дитинством.

Упізнавав кожен будинок, кожен завулок у центрі міста. Хотілося розмовляти з зустрічними, зайти у гості до знайомих. Але серце вколола думка: тут нікого з наших вже нема – одні виїхали, інші померли…

Будинків, які колись здавались стрункими, мов вояки у новеньких одностроях на параді, тепер були старі, обідрані. Навіть будівля позаду пам'ятника Сергієві Кірову бовваніла похмуро і старечо. А у ній же колись було найвище керівництво місцевого Народного Комісаріяту внутрішніх справ (НКВД, потім – КҐБ) і міської ради! Перед пам'ятником двічі на рік встановлювали трибуну, перед якою проходили святковими колонами інтинці.

Оскільки Інта – місто північне, обидва паради – весняний і осінній – відбувалися у сніг і морози. Особливо холодно було на 7 листопада. Та ми, діти, отримували у ці дні на роботі батьків подарунки. Та й парада була видовищем.

До мого від'їзду в Інті не було телебачення. Увесь вільний час ми проводили на вулиці, грали в гокей. Грали у найлютіші морози, навіть коли через них зачиняли школи. Грали, коли на промерзлу землю лягала полярна ніч. День сірів дві-три години, весь інший час довкола горіли ліхтарі, світло яких відбивалося від снігу. Його підсилювали ліхтариками, які ми розвішували на тинах. Я залишався худим, але був міцним і жвавим.

Діти колишніх в'язнів училися добре, майже всі поступили згодом до вищих навчальних закладів.

Площа, на якій проходили паради.

Залишки „наочної аґітації" біля руїн шахти ч. 9.

Тут колись стояв будинок, в якому я жив.

І геть усі були значно вищими за своїх батьків. Може, тяглися до хирлявого сонця? А от відомим гокеїстом ніхто з нашого двору так і не став.

Привабливість парад упала відразу після того, як нас з п'ятої кляси почали примушувати нести на них прапори і транспаранти. В Інті тоді працювали 15 шахт, і робітники кожної мусили пройти повз пам'ятник, як і кожна школа. Це було довго і надокучливо. Чомусь паради відбувалися не біля пам'ятника Ленінові, а біля монумента Кірову, який спершу співчував меншовикам і тільки з 1919 року приєднався до Леніна, криваво придушив повстання в Астрахані.

Але незадовго до нашого від'їзду з Півночі в Інті з'явилася нова площа. На ній поставили і пам'ятника Ленінові. Біля нього відразу на моїх очах упав „радянський воїн" з імітації пам'ятника у Трептовпарку в Берліні. Делеґація від якоїсь шахти несла на ношах живу копію того відомого пам'ятника. Могутній шахтар у ролі воїна, з величезним дерев'яним мечем в одній руці і з дівчинкою в другій, велично доплив до трибуни з високопосадовцями. Та ноші похитнулися і шахтар упав на голови трудящих. Мене найбільше турбувало, чи жива дівчинка, а дорослі хвилювалися, щоб когось за цю пригоду не посадили. На щастя, дівчинка залишилася неушкодженою. а що було з воїном-невдахою я не знаю.

Привабливість парадів поступово занепадала. А відморожені вуха, коли я, їдучи на авті попереду колони, мусив високо тримати червоний прапор, зовсім відбили в мене бажання ходити на паради. Ще й тривали вони дуже довго. Ті, що йшли останніми, просто знемагали від довгого очікування на морозі і переохолодження. Чоловіків рятувала горілка, яку вони пили потайки з-під поли, а жінки пританцьовували у валянцях і куталися у пухові хустки.

(Продовження в наступному числі)

Зенон Коссак

70-ліття Його геройчної смерти в боях за самостійність Карпатської України 19 березня 1939 р., в районі Бурштин, м. Солотвина, Закарпатська область

Член 18-го пластового полку ім. І. Франка, старший пластун Дрогобицького коша.

Нар. 1 квітня 1907 р. помер 19 березня 1939 р.

Поручник Карпатської Січі З. Коссак - Тарнавський

Член УВО та ОУН. Студіював право у Львівському університеті, був одним з організаторів і провідників молодіжного націоналістичного руху в Галичині, був затверджений Є. Коновальцем бойовим референтом крайової екзекутиви ОУН на Галичину, а від 1930 р. заступником бойового референта Р. Шухевича. Наприкінці 1930 р. очолив організаційну референтуру УВО, неодноразово його заарештовувала польська служба безпеки, а в січні 1932 р. його засудили до 8-річного ув'язнення в тюрмі у Вронках (Польща) за приналежність до ОУН. Після звільнення став одним з активістів „Карпатської Січі". Загинув у боротьбі за самостійну Карпатську Україну, 19 березня 1939 р.

Вуйко Зенко в Дрогобичі

„Зенко в моїй пам'ті і в моїй свідомості залишився, – то це направду виїмкова людина. І завжди чомусь виникає питання, що було б сталося з організацією і яким шляхом пішов би її розвиток, а з цим і українська політика, якби мадярська куля в Карпатській Україні не прошила грудей і не припинила життя цієї людини, великого патріота та прикладного революціонера".
А. Драган, колишній редактор „Свободи", відбув ув'язнення разом із З. Коссаком.

Вуйко Зенко у Львові

Дорогий Вуйку Зенку!
Ми Тебе ніколи не забудемо і Твої останні слова „Слава Україні!". Ти є наш герой!
Ліда Коссак Керницька з чоловіком Романом Керницьким.

Андрій Зенон Керницький

Інж. Богдан Коссак, рідний брат Зенона Коссака

Александер Роман Керницький

Пропам'ятна таблиця в Дрогобичі на місці де проживала родина Коссаків, в якій виховались УСС-и – Григорій, Іван, Василь та Зенко Коссак

ПОДЯКА

Дня 18-го квітня 2008 р. з волі Всевишнього, відійшла у Вічність наша найдорожча і незабутня МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

СВ. П.

МАРІЯ ОЛЕНА ХАРИНА З ФАЦІЄВИЧІВ

Складаємо нашу щиру подяку отцеві Ігореві Блощинському за відвідини вдома, уділення Найсвятіших Тайн, Тайни Оливопомазання та за проведення похоронних відправ.

Висловлюємо нашу вдячність усім тим, хто вшанував світлу пам'ять нашої Матері, Бабуні і Прабабуні, висловлюючи свої співчуття особисто, телефонічно і листовно.

Ми глибоко вдячні приятелям і знайомим за Божественні Літургії, за надіслані квіти на могилу Покійної та за пожертви на добродійні цілі.

Наша подяка Головному Предсідникові Союзу Українців Католиків „Провидіння" Преосвященному Владиці Іванові Бурі за сердечні співчуття та відслуження Заупокійної Божественної Літургії за нашу Мамцю.

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ, ГРИГОР'ЯНКИ І НОВЕННИ:

Джім і Сем Братіні, Люба і Тарас Войтовичі, Мирося та Іван Гил, Кароліна і Чарлс Гестон, Калін Данко, Ліда і Юрій Дихдала, Анілія Кулик з родиною, Валері та Андрій Кульба, Тамара і Християн Кульба, Дзвінка і Християн Кульчицькі, Марія і Андрій Кульчицькі, Марта і Яро Кульчицькі, Ноел і Християн Кульчицькі, Христя і Богдан Кульчицькі, Дарія і Михайло Лашин, Анна і Володимир Леськів, Марія Леськів, Софія і Микола Леськів, Неля і Богдан Лехман, Ілейн Лужецька, Анна і д-р Роман Максимович, Кетлин Мароні, Кетлин МекКернан, Луїс і Браєн МекКернан, Мія МекКернан, Сеник і Винцент МекКернан, Ненці і Петрик МекКернан, Росалі МекКернан, Андрій Мельник, Росалі і Доналд Обраєн, Ніля і Борис Павлюк, Галина і Любомир Пиріг, Євгенія і Мирослав Подоляк, о. Василь Репела, Анастасія Саґата, Маркіян Сеник, Наталя і Доріян Сеник, Сузана і Християн Сеник, Христя і Богдан Сеник, Галина і Тома Смит, Учительський збір при Українському Католицькому Університеті у Львові, Надя Фітель, Павля Харина, Ростислав Харина, Марія та Ігор Чижович, Іван Шанайда, Дарія та Ігор Шуст. – Григор'янки –17, Божественні Літургії – 194, Новенни – 6,

„ФОНД ДІДУСЬ І БАБУСЯ" ТА СИРОТИ В УКРАЇНІ – ЧЕРЕЗ ЗЛУЧЕНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ДОПОМОГОВИЙ КОМІТЕТ

Віра і Роман Андрейчик, Оксана Ванчицька Ворох, Люся і Михайло Гарасимів, Мирося та Іван Гил, Марійка Глушок, Зірка і Кенні Ґалльо, Наталя Даниленко, Ліда і Юрій Дихдала, Ліда Дяченко, Володимира Кавка, д-р Лариса Кий, Богданна Зеневич Кульба, Дзвінка і Християн Кульчицькі, Ліза і Богдан Кульчицькі, Марія і Андрій Кульчицькі, Ноел і Христян Кульчицькі, Христя і Богдан Кульчицькі, Уляна і Зенон Мазуркевич, Мія Сеник МекКернан і Винцент МекКернан, Оксана та Іван Микитин, Орися і д-р Тарас Новосівські, Ніля і Борис Павлюк, Христина і д-р Юрій Перфецькі, Ірена Плис, Микола Пришляк, Віра Савчин, Маркіян Сеник, Наталя і Доріян Сеник, Сузана і Християн Сеник, Христя і Богдан Сеник, Люба Сілецька, Ростислав Харина, Олександра Яцкевич – 7,300.00 дол.

КВАРТАЛЬНИК СВІТОВОЇ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ „УКРАЇНКА В СВІТІ"

Фінансова Комісія СФУЖО на Америку, Оксана Ванчицька Ворох, Марія Галій, Мирося Гил, Наталя Даниленко, Марія Захаріясевич, Дзвінка Кульчицька, Христя Кульчицька, Марія Леськів, Анна Максимович, Мія Сеник МекКернан, д-р Наталя Пазуняк, Галина Пиріг, Христя Сеник, Ірена Стерчо, Дарія Федак – 1,705.00 дол.

ЖУРНАЛ СУА „НАШЕ ЖИТТЯ", БАБУСІ І СИРОТИ В УКРАЇНІ, ЧЕРЕЗ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Ірена Бойко Паар, Ірена і Андрій Петріна, Галина Утриско, Олександра Яцкевич – 300.00 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ У ЛЬВОВІ

Комітет Філядельфійських приятелів УКУ – 100.00 дол.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. ЙОСАФАТА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Дзвінка і Християн Кульчицькі, Христя і Богдан Сеник, Ростислав Харина – 2,000.00 дол.

КВІТИ НА МОГИЛУ

Екзекутива Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Люба і Тарас Войтовичі, Анна і Роберт Клайн, Маріянна і Джон Свіні, Павля Харина, родина.

Щиро дякуємо Голові СФУЖО Марії Шкамбарі і Екзекутиві за теплі слова співчуття та поміщення некрологу в квартальнику СФУЖО „Українка в Світі".

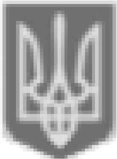
Складаємо сердечну подяку Голові Фінансової Комісії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій на Америку Христі Кульчицькій та членам ФК за влаштування в 40-ий день смерті жалібних сходин та відслуження Панахиди отцем Роїком на могилі довголітньої Голови ФК СФУЖО на Америку.

Хай добрий Господь винагородить Вас сторицею.

ХРИСТЯ – донька з мужем БОГДАНОМ СЕНИКОМ
ДЗВІНКА – донька з мужем ХРИСТІЯНОМ КУЛЬЧИЦЬКИМ
РОСТИСЛАВ – син
Онуки та правнуки.

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в понеділок, 23 березня 2009 р. в Чікаго відійшов у Божу Вічність на 89 році життя наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ

СВ. П

Інж. Юрій Кекіш

нар. 25 січня 1920 р. в с. Перемишляни, Львівщина, Україна у священичій родині о. Ярослава Кекіша.

Працював понад 25 років хеміком у фірмі Nalco Chemical Co в Чікаго і мав ряд патентів на свої винаходи.

ПАРАСТАС був відправлений в середу, 25 березня 2009 р. в похоронному заведенні Музики в Чікаго. Похорон відбувся в четвер 26 березня 2009 р. від катедри св. Миколая в Чікаго. Тлінні останки Покійного поховані на цвинтарі св. Миколая в Чікаго.

У глибокому смутку залишилися:
дружина – РОМАНА КЕКІШ з дому МАКСИМЧУК
дочка – ТОСКА КЕКІШ
внуки – ГРИГОРІЙ та ЗАХАР ДМИТЕРКО
ближча та дальша родина в Україні і діяспорі.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу, родина просить складати пожертви в імені Покійного на Українську Католицьку Освітню Фундацію: Ukrainian Catholic Education Foundation, UCEF, 2247 W. Chicago Avenue, Chicago, Illinois 60622. www.ucef.org

---

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

нашої найдорожчої і незабутньої

МАМИ, БАБУНІ, ПРАБАБУНІ І ТЕТИ

св. п.

ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ

13 квітня 2009 р.

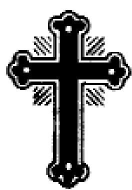
Служба Божа буде відправлена

о год. 9:30 ранку

в церкві св. Юра в Ню-Йорку

Родина ласкаво просить про молитви у пам'ять покійної.

Вічна Їй пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що дня 21 березня 2009 р. з Божої волі померла в ранішніх годинах, заосмотрена Божими Тайнами наша найдорожча і ніколи незабутня МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

АЛЕКСАНДРА КІРШАК

з дому РОЖАНСЬКА

нар. 11 вересня 1920 р. на Холмщині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 24 березня 2009 р. о 8-ій год. вечора в похоронному заведенні Петра Яреми, а 25 березня в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку о год. 9:30 ранку. Відтак похорон на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишені:

сини – ІГОР з дружиною ЕЛЕОНОРОЮ
– ОРЕСТ
внуки – КАТРУСЯ ТРИПАЛЮК з мужем ДЖЕФРІ
– ХРИСТИНА КАППС з мужем ГРИГОРІЄ
– ХРИСТОФОР КІРШАК
– МАТВІЙ КІРШАК
правнуки – НИКОЛАС, ЕЛИЗАБЕТА та АМІЛІЯ КАППС
сестра – ВІРА ІВАСУТЯК з родиною в Канаді
та ближча родина в Україні та Америці.

Нехай американська земля буде Їй легкою!

Вічна Їй пам'ять!

З жалем повідомляємо, що 26 лютого 2009 р. відійшла у Божу вічність

СВ. П.

ЛЮБА ПАЛАШЕВСЬКА

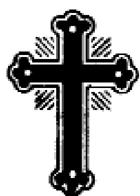
народжена 26 березня 1917 р. в Тернополі, Україна.

Дорога МАМО!

Твоє життя було трудяще і щедре.
Твоя любов до родини і України безмежна.
Твоє естетичне буття було нашим надхненням.

З глибоким сумом і пошаною
будемо Тебе згадувати і пам'ятати.

Твої діти АДРІЯН і МАРУСЯ з родиною.

З волі Всевишнього упокоївся в Бозі 15 лютого 2009 р. на 63-му році життя

СВ. П.

ЛЕВКО КАЗАНІВСЬКИЙ

адвокат і правний дорадник кредитівки „Самопоміч" у Чикаґо.

З участю духовенства 20 лютого розпочав Похоронні Богослуження в похоронному заведенні Музики Владика Іннокентій, а продовжив їх о. Архимандрит Іван Кротець в соборі свв. Володимира і Ольги, зі зворушливими прощальними словами в пам'ять Покійного 21 лютого.

Дякуємо Владиці і Отцям духовним за відслуження Похоронних Відправ. Дякуємо родині, приятелям та усім учасникам Похоронних Відправ і у тризні.

Дякуємо за вислови співчуття і прощальні промови. Дякуємо за датки на св. Служби Божі і на едукаційний фонд сиріт Матея і Данилка.

Нехай Господь винагородить усіх сторицею, а Покійного прийме у Царство Небесне.

Горем прибита родина:
дружина – ІРЕНА із синами МАТЕЄМ і ДАНИЛКОМ
родичі Покійного – ОРЕСТ і СУСАННА
брат Покійного – АНДРІЙ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми МАТЕЄМ, ВІРОЮ і АНДРЕЄЮ.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА ЖЕРТВОДАВЦЯМ ДЛЯ ПОВОДЯН В УКРАЇНІ ВІД РОДУ – УККА

Управа РОДУ висловлює щиру подяку всім жертводавцям, які зложили пожертви через Раду Оборони і Допомоги Українцям – УККА, для поводян в Україні. Сума пожертв виносила $10,015.00 яку розділено на сто родин по сто дол. Як рівнож передаємо щиросердечну подяку й Вам, від потерпілих громадян Тисьминецького і Товмацького повітів Івано-Франківської обл., які отримали Вашу допомогу.

Щоб поминути зловживань, РОДУ користується випробуваною методою. Перше, з поміччю нашого представника, збираємо імена з адресами найбільше потерпілих родин, завірених місцевими урядами, тоді висилаємо гроші, опісля провіряємо певну кількість родин, чи отримали належну суму. Як раніше, так і тепер, не було жодних зловживань.

Список жертводавців:
По $2,000.00 – Фундація УВУ, Відділ УККА – Лонґ Айленд.
По 1,000.00 – Кредитівка „Самопоміч" в Нюарку, Цебрій Іван і Марія.
500.00 – Український Національний Дім – Пассейк.
450.00 – УККА – Дітройт.
325.00 – Остап Швабінський.
По 200.00 – Григорій Головка, Макар Іван і Тетяна.
По 150.00 – Валдман Александер, Кольцьо Ксеня, родина Задіж.
По 100.00 – Українська Народна Фундація при УНС, Мирон Чолган, Зеновій Квіт, проф. Іван Головінський, Верний Петро і Марія, Васильченко Катерина, Вінтонів Василь, Могучий Володимир і Зорена.
По 50.00 – Домбровський А., Дора Рак, Царик Андрій, Зборовська Ольга, Варениця Василь, Клименко Теодор, Палюх Петро і Леся, Іван Кочер, Войнів Володимир, Джесак Павло.
40.00 – Гербатко Анна, Олекса.
35.00 – Бараницький Дмитро.
30.00 – Татаренко Стефан.
По 25.00 – Казанівський Богдан, Мілянич Мотря, Лагола Петро, Валас Джім, Сікорак Стефа.
По 20.00 – Гева Василь, Войнова Любов, Парубій Маргарета, Лелет Соня, Куцевич Ала, Мигалко Іван, Клеменс Розалія, родина І. Лучейко, Марченко Іван, Грицько Богдан.
По 10.00 – Логущ Марія, Клименко Григорій, Мисак Юзефа, Ташак Микола, Валерій Пихаленко.
По 5.00 – Рачко Богдан, Боднарчук Павло.

Ще раз висловлюємо сердечну подяку всім жертводавцям, за довір'я до РОДУ–УККА, яка солідно і чесно виконує Ваші доручення, та просимо не забувати про РОДУ в майбутньому.

За Управу РОДУ, **Іван Буртик,** *голова*

З великим болем повідомляємо українську громаду, що дня 27 березня 2009 року помер у Валінґфорді, Пенсильванія після довгої і важкої недуги наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ЗЯТЬ і ДІДУСЬ

СВ. П.

ОЛЕКСА МИРОН БІЛАНЮК

нар. на Лемківщині 15 грудня 1926 року.

Професор-емерит Swarthmore College, вчений-спеціяліст експериментальної ядерної фізики, колишній президент Української Вільної Академії Наук у США, дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, іноземний член Національної Академії Наук України.

Залишені в смутку

дружина	- ЛАРИСА
дочки	- ЛАРИСА з мужем JEFFREY SAND
	- ЛАДА з мужем BENJAMIN FITZHUGH
внучки	- ЛАСКА, ЗОРЯНА і ЛАРИСА
теща	- МИРОСЛАВА ЗУБАЛЬ
сестра дружини	- ЛІДІЯ з мужем ПЕТРОМ ШАЄНКОМ і родиною

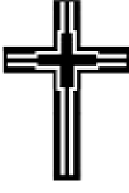
родина Біланюків у Канаді .

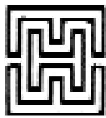
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться о год. 10:30 в п'ятницю, 3 квітня 2009 р. в церкві св. Михаїла в Дженкінтавні, а відтак на цвинтар у Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому пам'ять!

....

Замість квітів на могилу Покійного просимо складати датки на Українську Вільну Академію Наук у США
Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the USA,
206 West 100th Street, New York, NY 10025-5018

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що 27 березня 2009 р. відійшов з цього світу

Почесний Член НТШ-А,
Довголітній Член Управи НТШ-А,
Колишній Президент УВАН,
Іноземний Член Національної Академії Наук України,
Почесний Доктор
Львівського Національного Університету ім. І. Франка,
Swarthmore Centennial Professor

Видатний учений-фізик,
громадський діяч

Д-р Олекса Мирон Біланюк

Народився 15 грудня 1926 р. с. Тарнавка на Лемківщині.

У 1953 р. отримав диплом маґістра фізики,
у 1957 р. у Мішиґанському університеті здобув ступінь доктора філософії у галузі ядерної фізики (Ph. D. Nuclear Physics).
З 1957 по 1967 р. провадив наукові дослідження у лябораторіях ядерної фізики Мішиґанського та Рочестерського Університетів.
1962-1963 рр. праця в Арґентинській ядерній лябораторії у Буенос-Айресі.
Понад 30 років займався науковою та викладацькою працею у Коледжі Свартмор.
Автор тахіонної теорії (надсвітлових частинок) та багатьох наукових праць з ядерної фізики.

Рідним складаємо співчуття

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими в Америці, Франції, Україні, що 1 грудня 2008 р. відійшов у вічність наш дорогий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІДО

СВ. П.

ВАСИЛЬ МУЗИКА

Нар. 8 квітня 1916 р., село Биличі, Самбірський район, Україна.

У глибокому смутку:

дружина	– МАРІЯ
син	– ЯРОСЛАВ з дружиною МИЛІ
дочка	– ІРИНА ЛУЦІВ з мужем ЯРОСЛАВОМ
син	– ЕВГЕН з дружиною ФРАН
внуки	– МИХАЙЛО
	– ЛЕСЯ
	– ОЛЕГ з дружиною НАТАЛЕЮ
	– ОРЕСТ з дружиною ДЖУЛЕЮ
	– ЕЙМІ
	– МАРКО
правнуки	– САРА
	– ДЖИЛІАН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 6 грудня 2008 р. в церкві Христа Царя у Бостоні, Масс. Похорон на Українському католицькому цвинтарі у Вест Рохбирі, Масс.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими в Америці, Франції, Україні, що 3 лютого 2009 р. відійшла у вічність наша дорога
МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

МАРІЯ МУЗИКА

з дому БАЛАСЬ

Нар. 9 грудня 1921 р., село Биличі, Самбірський район, Україна.

У глибокому смутку:

син	– ЯРОСЛАВ з дружиною МИЛІ
дочка	– ІРИНА ЛУЦІВ з мужем ЯРОСЛАВОМ
син	– ЕВГЕН з дружиною ФРАН
внуки	– МИХАЙЛО
	– ЛЕСЯ
	– ОЛЕГ з дружиною НАТАЛЕЮ
	– ОРЕСТ з дружиною ДЖУЛЕЮ
	– ЕЙМІ
	– МАРКО
правнуки	– САРА
	– ДЖИЛІАН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 7 лютого 2009 р. в церкві Христа Царя у Бостоні, Масс. Похорон на Українському католицькому цвинтарі у Вест Рохбирі, Масс.

Вічна Їй пам'ять!

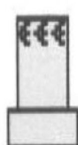
РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцісіавська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
187 Henshaw Ave., Springfield, NJ 07081
Tel.: (973) 376-1347

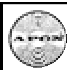
ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane tel./ fax: (908) 782-5451
Flemington,N.J 08822
Email:eugenemaria@comcast.net

Oblast Memorials

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ
~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ
НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРИТИ ВАШ ПРОЄКТ.

APON MUSIC and VIDEO
P.O. Box 3082, Astoria, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

Українські DVD, VNS, CD's.
Серія РОКСОЛЯНА 12 DVD-VNS
Улюблені пісні 50-60 років
Apon-7826/17 річниця Незалежности
Apon-2017. Каталог безкоштовно.

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Кредитівка "Самопоміч" - Надійна і стабільна!

Ваші вклади федерально застраховані щонайменше на $250,000.

У "Самопомочі" Вам допоможуть підвищити федеральний страховий захист до $1,250,000.

Високоякісні фінансові послуги! **Конкурентні процентні ставки!** **Зручні години обслуговування!**

Самопоміч
Українсько–Американська Федеральна Кредитова Спілка

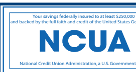
Selfreliance
Where Your Money Works for You!
Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave, Chicago IL, 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave, Chicago, IL 773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine, IL 847-359-5911

300 E. Army Trail, Bloomingdale,IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park, IL 708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster, IN 219-838-5300

734 Sandford Ave. Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City, NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd Whippany,NJ 973-887-2776

Full Financial Services

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

Рекляма – ключ до успішного бізнесу!

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956
Михайло